

Un scriitor este și o concepție. Într-o recentă carte de interviuri, **Cultură și națiune**, alcătuită de Ilie Purcaru, s-a aplecat asupra definițiilor: „Un scriitor important lipsit de ideologie literară e de neînchipuit”. Căutat este într-un interviu cu Eugen Barbu și fiind în începutul volumului poezie funcționa ca o deviză pentru întreaga carte. Într-adevăr, importanța scriitorului nu stă numai în beletristica lui, ci și în capacitatea lui de a gândi și a vorbi despre fenomenele epocii lui în chipul cel mai direct, fără suportul ficțiunii. Resortul intelectual al scriitorului, condiția atitudinii pe care o presupune, conduită scriitoriească, sint cuprinse în această frază prefatoare la un volum de interviuri, care este totodată și un volum de atitudine, o colecție de judecăți asupra unui moment precis circumscris. Dacă gazetăria este arta de a face radiografii fizionomice de epocă, acest volum de interviuri datorat lui Ilie Purcaru înfățișează tocmai această artă a radiografiei de epocă. Un buchet de scrieri de importanță indiscutabilă sînt chemați în fața publicului să răspundă unor întrebări, să-și spună părerea, să-și facă văzută atitudinea.

Cultură și națiune este prin acest mănunchi de opinii una din cărțile cele mai reprezentative pentru atitudinea și conștiința scriitoriească a oasului de față. Prezintă, păreriile scriitorilor convocati se referă în primul rînd la literatură, dar nu numai la ea, tinzînd să cuprindă întreg fenomenul cultural și mai departe pe cel social și politic. Comună tuturor acestor luări de cuvînt în forum pe este încercarea de a contura profilul momentului literar și istoric la care se referă, conștiința necesității dezbaterii ca și a celor alții care o generează. „As observă, declară Al. Oprea, că activitatea istorico-literară a devenit, în anii noștri, unul din principalele fronturi de luptă ale culturii contemporane, fiind menită să dovedească forța de creație a poporului nostru, să întărească ideea durabilității valorilor naționale. Nu e un secret pentru nimeni că a existat o perioadă cînd referirile mai apăsate la tradițiile viabile românești, la specificitatea națională, erau privite cu suspiciune”. Într-adevăr, forța de creație a poporului nostru, capacitatea lui de a crea valori, prețuirea materiei sale cenusii stau în atenția omului de cultură român. „Este meritul epocii deschise de Congresul al IX-lea al P.C.R., al secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, că aceste adevăruri au fost restabile în sensul lor plener, restituiindu-se culturii române ideea de patrie”, răspunde în continuare Al. Oprea. Declarațiile fac parte la un continuator al restituirii operelor eminesciene, posibilă datorită noului climat de idei care înțeleg rostul tradiției și ideea de patrie, ca factor al progresului social, cultural, politic.

Ion Dodu Bălan, autorul unei foarte prețioase restituiri a vechii și opereii lui Aron Cotruș, mărturisese a fi confruntat mari și diverse dificultăți în încercarea de a repune în circulație pe unul din mari poeți ai perioadei interbelice. „Ajutorul cel mai substanțial mi l-a

CRONICA LITERARĂ

Scriitorii în Forum

dat climatul de încredere în omul de știință instalat cu mare larghetate la noi după Congresul al IX-lea al partidului. Dificultăți, vă repet, au fost, dar ce lucru bun nu se face cu jertfe și greutate!”, adaugă istoricul literar în interviul său.

Dialogurile deschise de Ilie Purcaru evidențiază marile jaloane istorico-politice decisive în egală măsură și pentru literatură ca și pentru întreaga societate. Un deceniu obsedant a existat, se spune de către un alt invitat al acestei cărți. Erorile lui au fost criticate în documentele de partid. Pînă în 1964-1965, după cum se știe, revoluția socialistă a cunoscut o etapă calitativ diferită de cea următoare. Nu putem echivala ultimii 15 ani ai revoluției cu cei anteriori lor. Ar fi ca și cum am confundăm Congresul al V-lea al P.C.R. cu Congresul al IX-lea al P.C.R.. Deschiderile noi etape, nouătea ei de perspectivă, ca și aspirația către o nouă concepție de lucru la înălțimea noilor necesități se oglindesc foarte limpede în interviuri cum sînt: cel al lui Vasile Netea, care vorbește despre sarcinile istoriografiei în problemele românilor din Transilvania; cel al lui Vasile Veteșanu, care ține să marcheze sporiul de justiție culturală care se produce în ultimele decenii prin tratarea corectă ca ton și proporții a gânditorilor culturii noastre; cel al lui Adrian Riza unde se propune nu numai o optică nouă, programatic delimitată de conduitele inerte în spațiul cercetărilor umaniste, ci și o metodologie nouă, interdisciplinară adaptată obiectivelor impuse

de realități. Preocuparea de valori, de evidențierea și susținerea forței de creație proprie este firul roșu al mai tuturor interviurilor. Ea are o concentrație specială în interviul lui Edgar Papu, care definindu-și încă o dată teoria protocomunismului afirmă: „Am încredere în virtuțile și în înzestrările excepționale ale poporului român”. Această preocupare argumentată o găsim la Solomon Marcus și Doru Popovici.

O polemă explicită cu prejudecățile culturale care localizează existența valorilor numai în anumite puncte geografice, dice Dan Zamfirescu, definind încă o dată tiparul cultural din care face parte și cultura română. Nu puțin răspunsuri sînt polemice, cartea fiind o dezbateră de idei substanțială cu orizont larg. Vasile Rebreanu își dezvoltă mai vechea lui opinie despre caracterul pe cit de arhaic pe atît de complet și modern al culturii române populare: „Am mai spus-o: Avem o cultură populară străveche, comparabilă cu oricare din strălucite culturi antice. Ea nu este nici pînă astăzi parțial înregistrată în scris. Iată un paradox: odată erau considerați inculti cei care nu știu să citească. Poate însă exista și o incultură a celor care nu știu decît să citească”. Și: „Avem destui dătații de indicații estetice care nu cunosc propria noastră cultură antică. Să mă mai mir atunci că, apucîndu-mă (...) să transcriu cuvînt cu cuvînt, fără nici o intervenție personală, „Clobanul care și-a pierdut oile”, am fost acuzat de toate influențele posibile, de

la Joyce la Kafka, firește!” Polemica dusă cu astfel de certitudini este mai întinsă în carte și susținută de majoritatea celor intervievați.

Predomină însă încrederea în valorile culturii și complexității fenomenului literar de astăzi. Întrebat dacă literatura contemporană i se pare un teren vidat de mari personalități, după cum au afirmat alții, Ion Lăncrănjan răspunde: „Sînt mîndru, ce mă privește de faptul că sînt contemporan cu Ioan Alexandru și Ion Gheorghe, cu Nichita Stănescu și Gheorghe Pîtu, cu Adrian Păunescu și Cezar Baltag, cu Edgar Papu și Constantin Noica, cu Paul Anghel și Eugen Barbu, cu Dumitru Radu Popescu și Aurel Dragoș Munteanu, cu Vasile Rebreanu și Augustin Buzura, cu Paul Everac și Horia Lovinescu (lista rămîne deschisă, cum se spune), neavînd asadar sentimentul, nici măcar în trecut, nici măcar atunci cînd am necozuri și «probleme» că trăiesc într-un pustiu și că sînt un biet firicel de nisip și, dimpotrivă, am avut și am sentimentul că sînt parte dintr-un întreg, sînt ca un copac într-o pădure mare și viguroasă”. Gheorghe Tomozei, Marin Sorescu, Al. Andreiș fac o generoasă trecere prin revistă a forțelor prezente contemporane. Nicolae Dragoș și Dinu Săruț insistă asupra necesității confruntărilor ca factor generator de clarificări literare. Ion Alexandru ne întoarce la rădăcina vechii culturii românești. Artur Silvestri remite, așa cum o face și majoritatea celor intervievați, la denigrarea sistematică a culturii și literaturii române de către organe de presă externe specializate în astfel de operații, încercînd să dezvăluie resorturile acestei ostilități organizate.

În totalitatea lui volumul **Cultură și națiune** oferă un tablou foarte expresiv și definitiv al climatului teoretic în literatura de astăzi, rînduind o secțiune memorabilă în dinamica intelectuală a literelor române la o dată anume. Acest esanțion de opinii întărește încrederea în substanța și viitorul literaturii române contemporane. Funcția ei de reper spiritual și condiție care au adus-o aici sînt rezumate de Ion Lăncrănjan în încheierea interviului său. „Nu știu dacă literatura română a devenit sau nu „vedetă internațională”. Pe plan național, însă, ea a devenit cu adevărat „vedetă”, în sensul cel mai bun și mai exact al cuvîntului, fiind acceptată ca atare, fiind căutată și înțeleasă de un public din ce în ce mai larg și mai avizat. Interesul acesta nu e deloc contrafăcut, comunicarea literaturii române contemporane, cu cititorii de azi din România a fost și este o dovadă a creșterii calitative a acestei literaturi. A fost și este, așa mai spune eu fără a supraestima, o importanță izbindă a politicii dușe de partidul nostru comunist, a întregii noastre societăți”. Concluzie cu care încheiem și noi încheputul prezentării unei dintre cele mai interesante și mai vii cărți de idei emanate de literatură care se scrie astăzi în România.

M. Ungheanu

tență spirituală e mai pronunțată decît în alte părți.

De aici pornește și Adrian Dinu Rachieru fără a se rezuma, desigur, la aceasta. El face o descriere sociologică de medii transilvane și regătește, literare și politice, extrăgînd de aici o reacție cu precădere etică și o pornire către construcția masivă, către monumental. Ar fi de necesitate această pornire a lui Liviu Rebreanu către elaborarea fundamentală, către frescă, fără componenta transilvană, care înseamnă năzuința către idealitate: „Munții sînt axiomele noastre, citeam undeva — zice Adrian Dinu Rachieru, așezînd psihologia romancierului în cadrul natural, alpestru. În Transilvania, nimeni — presupun — nu poate îmbrățișa religia mării, Sufletul ardelenesc iubește înălțimile”. Este expresia unui suflet etic și înfățișarea profund morală a creației lui Liviu Rebreanu aci își are obrăria. Cînd scribăm, la cîmpie și alungă în „Rozet”, omul dîne cu acest spirit al justiției ideale, al proporțiilor lumii rezultate din conștientizarea și voința lui de a impune o religie a muncii ca și o întregă „patrie”.

Oramii are echivalența în poziția de restituire a unei spiritualități arhaice, pe care o propune Blaga. Opera lui Liviu Rebreanu e, totodată, o restaurare și un descalceat.

Aceste porniri transilvane către sud trebuie considerate nu doar regresii către un spațiu al protecției ci și în felul unei reconstrucții spirituale în temelii fundamentale; transilvani, precum Cobuz, Goga, Rebreanu și Blaga, comu cu o celulă etică intrînd, cu un răspuns proporțional constituit, ei au soluție pentru interogații care preocupaseră Principatele, fără a le considera, ca și acolo, sub regimul necesității. Mișcarea lor interioară e aceea a direcției eminesciene însă adaptată conștient și fără complicația polemicii regătene, înainte de Eminescu, ardelenii simțeau etnic apăsarea „clasei superioare”.

A desăvîșura aceste elemente de biografie interioară, în datele schițate aci de Adrian Dinu Rachieru, întîrînd soluția antropologică, explicînd totul — de la sociologie și pînă la existența cotidiană — este un proces de evoluție a unei culturi, care, exprimînd Transilvania, exprima înainte de toate spiritul românesc.

Artur Silvestri

pedantă, plină de latinisme, a speciilor de arbori) că, departe de a fi o simplă mașină de memorat, la un congres internațional a pus la lucru în lucrări în moduri cel mai categoric atunci cînd un cercetător, „un anumit domn care făcea mai mult politică decît botanică”, amintea și România printre țările unde cresc speciile rare la care se referă în comunicarea lui. „Vă așteptăm în România, domnul meu, la scara avionului, cu brațele pline de flori! despre care nu v-ați adus aminte în comunicarea dv. cu atîtea lacune... științifice”, a fost replica memorabilă a cercetătorului — cărela, altfel, privind-o ca simplă ghid, vizitatorul de rînd nu-i acordă prea mare importanță. Lucrurile par ascuse, trebuie să te apropii de ele pentru a le cunoaște și înțelege. Inginerul Valentin își înalță, astfel, încă o prejudecată, de data aceasta corectînd reticența din amintire față de persoana pedantă a „doamnei cu zulfii”. Personajul putea ilustra cu mai multă claritate ideea autorului, care este tocmai aceasta: să te apropii cu bunăvoință și fără prejudecată de lucruri, de oameni, de viață în general. I se preferă lui Valentin, ale cărui „greșeli” au o semnificație. Crina — care nu greșete — ori „mesterei” Pavel, ori Sanda, oameni cu experiența deja dobîndită ori care răspund direct ideii autorului.

Opera conducătorilor (directorul metroului, arhitectul șef, secretarul de partid, inginerii șefi, etc.) este, mai de grabă, una de modelare a conștiințelor: autorul constată că la această întreprindere de elită nu sînt mari probleme de perfecționare a profesiei, că majoritatea lucrătorilor sînt buni specialiști, cu multe sanșuri la activ, veniți la metrou din pasune, care știu să rezolve prompt și eficient problemele ce se ivesc. Cu un asemenea „material uman” activitatea propriu-zisă are nevoie, ca să se desfășoare în condiții normale, de un element de legătură, de un sentiment al unității, al familiei. Intervenția factorilor de răspundere se face discret, prietenesc, numai cînd și cînd este nevoie, fără a agasa, fără a forța nimeni.

Dacă nu-și propune a se avînta viguros într-o construcție de roman solidă, ci se menține la nivelul reportieresc al lucrurilor, Ilie Tănăsache reusește, în schimb, a ne indica o metodă de anchetă socială și a ne incita pe marșul conceptului de omie pe care-l lansează și susține. Lumen metroului este un univers fascinant, o familie umană în înclătăre constantă cu timpul și cu utilele — o familie a cărei modelare pe măsura operelor rezultate din procesul de dezvoltare este reînnoită unul dintre fenomenele sociologice mai interesante ale contemporaneității: autorul o surprinde în forme vii, autentice — și pentru că este el însuși puternic ancorat în real.

Nicolae Georgescu

Permanențe literare românești

Constantin a scrierilor lui Mircea Muthu o constituie permanenta privire a fenomenului românesc dintr-o perspectivă comparată. Termenul de comparație, ales ca și în mod programat, este spiritul est-european cu manifestările sale individualizatoare ușor recunoscibile, cu acele trăsături comune care au marcat, într-un fel sau altul, literatura și gândirea estică a unei bune părți din scrierile profesorului în cauză, apropiindu-l de un „est european” care, datorită evidențelor de specific național, Temei în chestiune, criticul și istoricul literar l-a consacrat pînă acum peste un deceniu de investigații permanente și asidue, ce au fost anunțate prin șeful de gong al unui eseu datînd din 1974, **Vocația teoreticianului** vazeat ca prefată la cea de a doua carte a sa, **Literatură română și spiritul sud-est european**, din 1978. Atîc cartea aceasta, cit și următoarea, **La marginea geometriei** (1979) descoperă un spațiu de cercetare și un domeniu mai puțin străbătut, propunînd noi constante, similitudini, perspective. Ideea conștientă a tuturor acestor demersuri plurivoce o constituie fenomenul de „balcanism literar” pe care criticul îl scutură de inerența prăfuită, de excesul vulgarizării și exagerării inutile, transformîndu-l într-un concept operativ, nuanțat și, de ce nu, credibil. Dispunerea materiei se face pe linile de forță ale unor teoretizări adecvate care urmăresc să elibereze termenul de sensul său peiorativ de „balcanitate”, înțeles ca fenomen minor, suburban, de artificiu, decorativism sau managiam, spre a-l pune în legătură cu etică și axiologia nouă ce semnifică continuitatea valorică și echilibrul moral, dar și răsămpărare estică a unui trecut imbat de Bizanț. Pe un asemenea teren de răsărire ne dăm întîlnire cu **Invajaturile lui Neagoie Basarab**, cu **Inogorul lui Cantemir**, cu **Ștefan cel Mare** și **Ștefan cel Mare**, de către cartea populară sau cu literatura lui Anton Pann, **Marile Caragiale sau Eugen Barbu**. Sint etice itinerarii rodnice din care autorul extrage semnificații, invariante, tipologii, luminînd fațete și opere late în umbră, propunînd unghiuri noi de vedere, traduce într-o ordine spiritose. Desigur, că bogăția incontestabilă a materialului, ca și multitudinea problemelor de găsit, l-au făcut să-și conceapă demersul pe mai multe etape de studiu și în mai multe direcții, realizînd pînă acum douăzeci și unu cele trei volume ale acestui triptic „balcanic”.

Apărut lumii acestea, cel de al doilea volum al construcției sale critice poartă titlul **Permanențe literare românești din perspectivă comparată** (Ed. Dacia, 1986) și atrage după sine un interes sporit prin noul model euristici aplicat care vine de astă dată dintr-o perspectivă poetică a romanului istoric din această regiune și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie o proporție multumitoare la noi, nu s-au bucurat de o receptare critică pe măsură. Interesante rămîie de aceea referințele permanente la scriitorii ca Selimovic, Krieva, Andric, Kadare, Emilijan Stave, Javorov, Vasiliev, Kazanizakis, Myrivilis, Harizopoulos etc., una dintre concluziile de bază ale studiului fiind aceea că relația complexă dintre Orient și Occident nu e numai de opoziție, ci și una de sinteză și complementaritate. Particularitățile specifice ale literaturilor balcanice au făcut ca aici să se nască o operă de mare rezonanță spirituală, ca **Bucura Mestruului Manole** (cu accentele tragice ce le comportă sentimentul de sacrificiu și ideea de jertfă creatoare), proliferarea mitului semiantropomorf (inorog, licorn, omul-lup, omul-peste, omul-urs, etc.) și a unor personaje cu semnificații caracteristice spațiului literar sud-est european (Mestruul Manole, mitul semiantropomorf, haiducul, înțeleptul răzătorilor, parvenirea la univ și a unor motive structurante (Bizanțul, rota, lumina, drumul). Toate acestea sînt plasate acum, pentru iniția oricui, în vecinătatea beneficii a literaturilor greacă, bulgară, albaneză și sîrbă-croată, cărora desigur trebuie

SĂRBĂTORIND UN OM, SĂRBĂTORIM O ȚARĂ

Construcția în spirit

Există astăzi în literatura română o certitudine, credem noi, destul de puternică de racordare la sensurile mai generale ale vieții sociale, de sintetizare a experienței acumulate de-a lungul anilor și trăsura pe această bază a unor jalone de viitor, în sensul unei creșteri organice, firești, consistente de sine, a fenomenului nostru literar. Dacă ne-am propune să găsim simbolul cel mai caracteristic al avântului pe care l-au luat în ultimele două decenii toate genurile creației literare (roman, poezie, dramaturgie, critică și istorie literară), noi l-am căuta mai ales în corespondența necesară cu epoca pe care o trăim aici, la noi, în România, epocă de efervescență constructivă deosebită, cum n-a mai cunoscut istoria noastră de până acum.

Ne-am obișnuit deja cu ideea schimbării din temelii a înfățișării orașelor și satelor țării, cu siluetele prolate de cer ale marilor combinate industriale, cu barajele de beton puse în calea apelor, cu rețeaua canalelor de navigație și de irigații, cu magistralele de asfalt și feroviare. Toate acestea sînt repere palpabile ale construcției materiale a patriei noi, socialiste, rezultatul uriașului efort constructiv pe care întregul nostru popor îl realizează cu eroism revoluționar, în condiții naționale și internaționale complexe, adeseori dificile și contradictorii. Efortul constructiv material, care dă dimensiuni noi naturii, care transformă din temelii înfățișarea țării, nu se poate să nu aibă o reverberație a sa specifică în conștiința creatorilor noștri de cultură. Operele de literatură și artă trebuie căutate în ceea ce au ele mai bun, mai reprezentativ, ca repere sensibile ale aceluiași efort constructiv material, întreg în sine, în afirmările spiritului creator al societății în care trăim. Sau cum spune poetul:

„Din ceas, dedus aîncut acestor calme crește, întrată prin oglinda în mintui azur...”

Poezia lui Nichita Stănescu, Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Adrian Păunescu, ambițiosul roman istoric al lui Paul Anghel, epica vieșor-nă a lui Marin Preda, Eugen Barbu, Ion Lăncrănjan, D. R. Popescu, Fănuș Neagu, dramaturgia lui Marin Sorescu, Paul Evreanu, Horia Lovinescu, esistica filosofică a lui Constantin Noica și multe altele pot constitui puncte luminoase într-un peisaj sufleteș complex, reverberat în ideea constructivității spirituale care să ne reprezinte cu cinste și demnitate în fața generațiilor viitoare, peste pragul celui de-al treilea mileniu.

Este drept că, preocupat uneori de oblațiile materiale cotidiene, uităm de sarcinile mari, dificile care ne revin în domeniul conștiinței. În ultimă instanță însă, bătaia constructivă cea mai importantă și cea mai dificilă aici se dă, pe tărîmul spiritului țării. Iată, în această privință, o înțelegătoare și înțeleasă, în mod deosebit cuvîntările tovarășului Nicolae Ceaușescu, o înțelegem noi însine. Spiritul omului nu este hotărîtor în toate direcțiile, atât ca manifestare individuală, cit și ca atitudine colectivă. Zidurile noastre se cer

însuflețite de o conștiință nouă care, preluînd ceea ce e mai bun, mai frumos din zestră milenară a poporului, să ne dea o sinteză moral-estetică nouă, bazată pe cunoașterea și înțelegerea deplină a lumii în care trăim, pe atitudinea umanistă, activă, revoluționară, creatoare, generalizată în toate sferile vieții.

Design, în acest vast proces de edificare spirituală, literatura ocupă un loc al ei aparte. Unul foarte important, căci, după cum ne spune în mod fericit un scriitor, e vorba de o muncă îndrăgită la „catedrala literară, care-și mai durabilă decât marmora”. Cu adevărat, înălțarea edificiului spiritual al literaturii are ca temelie cuvîntul, bozda de sensuri și de trăiri sufletești pe care reușim să o limpezim în adîncimile lui de clesat. Această limpezire, la rîndul ei, a beneficiat în cadrul literaturii noastre contemporane de anumite condiții specifice, care au determinat declanșarea avîntului creator de care vorbim. Pentru înțelegerea acestora trebuie să coborîm în timp și în spațiu la Congresul al IX-lea al partidului, cînd s-a statornicit ca principiu al creației în domeniul literaturii și al artei, diversitatea de stiluri și modalități expresive. E o treaptă absolut necesară a înfloririi creatoare. Ea s-a verificat deja istoric în cadrul dezvoltării ulterioare a fenomenului nostru literar-artistic.

Pe această bază s-a putut realiza apoi adîncirea tematică atât de necesară, descoperirea izvoarelor vieții, ca punct de pornire a creației reale, puternice, autentice. Acea senzație a faptului de viață, trăit sincer de autor în cadrul operelor sale, în consens deplin cu psihologia și sensibilitatea cititorului, reprezintă, dincolo de timp și loc, o cheie către suflet, pe care scriitorul adevărat o aduce totdeauna cu sine.

În cadrul climatului ideologic nou, creat după Congresul al IX-lea al partidului, o importanță deosebită a avut-o vastul proces de recuperare a trecutului de luptă a poporului, pentru o viață mai bună, pentru progres și civilizație, pentru unitate și independență națională. Din această perspectivă, putem vorbi de constituirea unei faze noi, de mare fertilitate, în dezvoltarea romanului nostru istoric, în potentera vizurilor sale despre lume.

Evident, ceea ce avem mai bun în creația literară actuală se realizează pe linia dezvoltării fondului autohton, a tezaurului de simțire și de gândire originală a poporului nostru, avînd ca temelie folclorul și miturile naționale. Această nu înseamnă nicidecum neîndrăgirea experienței literar-artifice a altor popoare, ci dimpotrivă, cunoașterea și înțelegerea ei cit mai deplină.

În cadrul acestei vaste deschideri, fiecare scriitor este îndrăgățat să lupte mai mult cu literatura română de azi și de mîine să devină un edificiu spiritual specific cit mai durabil, mai impunător, mai frumos.

Realizările ei cele mai de preț se întorc și se vor întoarce mereu ca un omagiu adus tovarășului Nicolae Ceaușescu, cîtorul recunoscut al României socialiste contemporane.

Dumitru Bălăeș

La aniversare

Există în memoria istorică a fiecărui popor date calendaristice faste legate de evenimente deosebite sau de apariția în timp și spațiu național a unor personalități care au născut sau au impulsorat evenimente sau epoci deosebite, ieșite din comun.

Pe traseul devenirii noastre naționale, Burehista, Decembrie, Mircea, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Horia, Avram Iancu, au reușit, prin faptele lor, prin evenimentele pe care le-au determinat, să-și încrusteze biografiile pe calendarul amintirii naționale.

Poporul nu uită.

Poporul nu poate uita pe cel care, prin faptele lui, a determinat, determină și va determina mutații fundamentale în structura modu-

lul nostru de a fi și a gândi, a modulul de a fi noi înșine, cu trecutul, cu prezentul și viitorul nostru.

Nicolae Ceaușescu rămîne în calendarul românesc deschizătorul unui drum și al unei etape de mari și curajoase transformări, al unui timp de mîndrie națională, al unor vremuri care au marcat omenia, constituie, reliefuri geografice, poziția României între celelalte țări ale Terrei.

În acest Ianuarie, să ridicăm paharul bucuriei cu urările tradiționale de „La mulți ani” întru sănătatea și omenia Președintelui nostru, întru nădejdea de mai bine, de pace, liniște, înțelegere și căldură între oameni.

Ion Besoiu

Marea vocație

În acest Ianuarie aniversar îmi străluc în minte cuvintele cu care se încheia comentariul poetic al filmului „Al patriei Erou între eroi”: „Sărbătorim un Om... sărbătorim un crez mare și-o țară...” Ca și atunci, cînd prezentăm într-un documentar-artistic biografia exemplară a luptătorului revoluționar pentru libertatea și fericirea poporului, marea personalitate a istoriei contemporane, viața și prestigioasa activitate politică a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, acum, avem prilejul să exprimăm încă o dată dragostea și recunoștința față de secretarul general al partidului prezidențial, Republicii, față de Omul ales de istorie să scrie noul mers al țării, să implinească idealurile de libertate, independență și pace ale poporului nostru.

Ca cineast care și-a împlinit vocația în deceniile de cînd la cirma partidului și a țării se află tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU realizînd, alături de celelalte mari de la Studiul cinematografic „Alexandru Sahia”, filme cu tematică izvoare din preocupările, gîndurile și realizările oamenilor muncii în cea mai efervescentă și feroală epocă din istoria țării, am avut bucuria să înfățișez pe pelicula marile izbînzii ale poporului român, îndeplinite în toate domeniile și mai mult în zilele noastre. Unul din primele mele filme, realizat în anul istoricului Congres al IX-lea al partidului, s-a chemat „Energie, lumină, progres”, prefigurînd un timp ce va înscrie aceste cuvinte drept emblema a muncii și aspirațiilor noastre de popor liber și stăpîn de soarta sa. Prin anul ’70 înregistrăm pe peliculă un fenomen ce devine o preocupare de masă: încurajarea preocupărilor tehnico-stiințifice ale pionierilor și scolarilor, eroi autentici de film documentar care, cu trecerea anilor, au devenit acum înfîmși și tehnicieni de cîrmă, în fabrici și uzine... Simpla enumerare a titlurilor filmelor pe care le-am realizat ar fi pentru marea cit și pentru micul erudit, înfățișează dimensiunile dezvoltării continue a țării în toate domeniile de activitate, creșterea constantă și îmbogățirea spirituală a oamenilor muncii de partid, de secretar sau general, pe care astăzi, în zi aniversară, îl sărbătorim întregul popor să constituie o țară puternică și luminoasă, să instaureze bineștarea și fericirea oamenilor pe planurile de la Dunăre și Carpați... Acolo unde se născu vapoarele” înfățișă născerea unei noi industrii românești, aceea a construcției de nave transoceanice, „Pe magistrale de oțel” prezintă noua creație a tehnicii noastre, locomotivele „Electroputere” Craiova, „Focuri de zi și de noapte” dezvoltă munca fără odihnă a hărnicului colectiv al Uzinei „23 August” din Capitală. „La școala cetății de foc” era un omagiu adus siderurgistilor, „Construcții”, o pagină în sunet și imagine dedicată celor ce cu ciocanul și mistrița au dat o nouă înfățișare satelor și orașelor țării. „S-au cunoscut în uzină” descria noile relații dintre tineri și tinere, călîni în fiecare muncă de fiecare zi... „Arc peste timp” făcea cunoscută povestea excavatorului românesc —

realizări ale muncii și ale spiritului revoluționar ce se datorează Epocii de lumină și progres NICOLAE CEAUȘESCU. Îndeplinind îndemnul și recomandările secretarului general al partidului, filmul s-a apropiat în acesti ani mai mult ca niciodată în trecut de teme legate de istoria și cultura patriei, de oameni și cîvenimentele înfățișate în adevărata lor lumină, așa cum ne-a învățat secretarul general al partidului înfățișîndu-ne mîndria de a avea dreptul la o istorie adevărată, la un trecut glorios care să însoțească născutul dragostea de patrie și respectul față de lupta revoluționară a poporului... Sărbătorind un Om, sărbătorim o Țară, sărbătorim impunătoarele succese ale muncii, uriașul și nu de putine ori greul nostru drum spre mai bine, sărbătorim fetele de aur ale istoriei noastre, victoriile obținute de poporul nostru în anii libertății, cinematografia documentară, alături de orșă, radio și televiziune înfățișînd, prin mijloacele lor specifice de exprimare, multilaterala efort al constituirii unei țări noi, aducînd astfel un călduros omagiu înțeleptului îndrumător, cîrmaciului încercat și cîtețor al destinelor României socialiste, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, al patriei Erou între eroi, inspiratorului energiei, lumii și progresului pe planurile românești, purtătorul mesajului de pace și prietenie al poporului român pe meridianele lumii.

Cu prilejul aniversării zilei de naștere, sărbătoare a întregului popor, adresăm cu dragoste și recunoștință tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU urarea strămoșească: Să trăiască ani mulți și fericiti alături de țearășă sa de viață și lupta revoluționară, academișian doctor, inșiner ELENĂ CEAUȘESCU, spre binele și fericirea întregului popor care vede în marea și neobositul său conducător exemplul pilduitor de existență și dăruire întru împlinirea idealurilor de muncă, pace și bunăștate a națiunii române libere și independente.

Pompiliu Gilmeanu

ÎNTEMEIETORUL

— poem eroic —

Epocă făurindu-se pe sine

Amiază harnică, amiază românească
Trăită demn de un popor întreg,
Tu ești emblema noastră omenescă și;
Prin omul Ceaușescu, toate-n viitor premerg.

Ni-s palmele-nflorite-n verbul devenirii
Cu palmele-nflorite, urcate-n viitor
Luminindu-se ca trandafirii,
Ca fruntea marelui, unit popor.

Epoca Ceaușescu făurindu-se pe sine,
Drum liber, pașnic își clădește-n soartă,
Ea din poporul harnic, din dreatare vine
Istorie prezentă și pace totodată.

Izvoarele și piatra, griul, focul viu
Al inimii și fierului conjugă-acești vrede;
Pe noi, și omenii din viitor, ne știu
Îmbrățișîndu-ne cu tricolorul comunistei ere.

Epoca Ceaușescu, în aur toamnă vrea
De-a făuri și dăinui rodin și;
În muncă, în partid, în Ceaușescu
n-i puterea,

Iluminat pămîntul nostru, devine al pămînt.

Privire către viitor

Oameni de toate vîrstele, cu ochii înfipti
În formule și-n lucruri și-n lumină
Dezleagă titanic, sigur și grăbiți
Drumul altui sens al verbelor care
Va fi să devină
Și pace și gînd și vis, dar omensc
De-a ridica Țara biruitoare
La merii soarelui care strălucesc
Din Epoca de azi spre cea viitoare.

Zidarul și cel ce trasează linii, pruncul
Gîndind prima dată cuvîntul mamă
În marea conjugare a Epocii de aur
Sînt un întreg omenesc, sînt de-o samă.

Tineri vibrînd în vrede și vis
Dînd tot ce li-i firesc
Și radească, urcînd
Prin mai curînd zburători
Într-un arc deschis
Umanizînd,
Înflorînd românescul pămînt.

Eu au vîrsta acestei epoci, sînt cîntecul ei,
Tînor popor făurînd de Ceaușescu, popor
Deschis cu zburul pașnic
Spre milenii trei,
Oare prezent, vestind un
Înalt viitor!

Și frunțile sînt anotimpuri

O, dragul meu cuvînt, frumoasa mea poveste
Prin care mă exprim în românescul grai
Nimic mai de lumină decît tine nu e
Cînd aripi, ca să cînt, meruș imi dai.

Cînd marea conducător de țară și popor
Născut de la Traian și Decabal înceace
Își urcă România-n viitor
În omenescă, bărbătească
Românească pace!

Și Dunărea și munții, copiii și părinții
Cu el se-mbrățișează, devin concept și rază,
În frunțile sînt anotimpuri, raza frunții
Din el spre viitor se-nțemeiază.

Gîndind cit munții, cit apele și cit pămîntul,
El, omul Ceaușescu gîndește făurînd
Într-un liber, pașnic, românesc popor,
urcînd.

El, marea întemeietor de țară
De zbor și rod clădit spre viitor
Transformă România-n primăvară
Sub rază amplă, tînoră, de tricolor.

Aici e demnitatea omeniei

Clipă de clipă, secundă cu secundă
Marele bărbat al țării e cu țara-n țară;

Un mare om,

Intemeind o țară, Ceaușescu-nțemeiază
Istoria de azi, istoria de mîine;
El, al poporului, ca popor e-o rază
Frumos rodindu-se în vatră și în piine.

Aici e demnitatea omeniei noastre,
Aici e viitorul făurînd de marele bărbat,
Aici și munții, griul, valurile-albastre
Același drum spre viitor îl bat.

Marele tribun, conducător de țară
Bărbatul Ceaușescu, făurînd lumină
El, patria și-o face primăvară
În secolii comușiți, rodire să devină.

Aici e demnitatea marelui conducător,
Aici e bratul, vocea și gîndirea lui
Intemeind eroic și în pace un popor
El este fiul mare-al viitorului.

gîndindu-și țara

Un mare om, bărbat gîndindu-și țara
Ca pe-o planetă rășădită-n viitor
El o asemuie cu primăvara
Și cu ființa românescului popor.

Intemeind o țară, o epocă de lumină
În aur și-n sudoare, în geniu și lumină
Bărbat între bărbății omeniului, azi Ceaușescu
E înșăși România ce știe să-și devină.

Și pace și istorie și rod și bucurie trează
Cu toată lumea verbelor muncind la fel —
Azi, patria ni-i soare la amiază,
În viitorul comunist și pașnic, omenscul țel.

Materia umanizată

Popor, conducător și țară spre rodire
În pace liberă și demnitate românească
La noi, unde fîntini și trandafiri
Se-nțemeiază către viitor să crească;

La noi unde nisipul poate înflori,
În oamenii sînt munți și ape și lumină sint,
Poporul e în firea viitorului de-a fi
Prezent în tot ce-i vrea, uman, acest pămînt.

Materia gîndește-n gînd cu omul muncii,
De el se lasă-n frig și-n foc îmbrățișată;
Din florile iubirii înfloreș, azi, pruncii
Sus, omul muncii, domină devenirea toată!

Sus, omul țării, fiul ei, vișind
Cu fruntea lîngă fruntea soarelui, perche,
Dă glas întemierii comuniste pe pămînt
Și din privirea lui milenii trei se vede.

Partidul,

Ceaușescu, România

Marile mulțimi îmbrățișate către viitor
Țara s-a ridicat, verb cu verb în pace și rodire
Dau dimensiuni eroice acestui încercat popor
Și-și arate, liber, calea către devenire.

Cine nu-înțelege că-n lumină și-n dreptate
Un întreg popor își făurește vatra românește,
E-ngrașat de adevăr și ni-i departe;
Înflorște numai mina care construiește!

Om ce-nțemeiază-o țară, o epocă-nțeamă —
Ceaușescu și partidul, azi în România
De trecut cu viitorul omensc se leagă
În măsura adevărului și omeniei.

Cu poporul se-nțemeiază-n inimă și-n aînd,
Cu Partidul Comunist Român decide
Cum să înflorească România pe pămînt
Cum, spre pacea lumii, zarea se deschide.

Prunc și mamă, floare, gînd sau vis
Se-nțemeiază-n genul marelui conducător;
Vom iubi și-n anul 4000 o floare de cais,
Toată țara-i pregătită, comunist, spre viitor.

Ion Crînguleanu

Dintr-o fîntină de dor românească

Noi, românii, ne-am trăit în mod demn istoria, și lupta noastră cea mai de seamă a fost munca. Una, înainte de toate, pentru statornicirea vetrelor de mîndre așezări, unde să se poată strînge roadele trudei asupra pămîntului-mamă. Zidind, deci, sănătoase case, pe lîngă cite un riu frate, sub ocrotirea vredeii aripi de pădure soră, în inimă de cîmpie bună, ori în leagănul dulce al spînzurilor de deal, lășindu-ni-le, toate, sub veghea mîntului țării, înălțînd și cetăți — demne de dănuire, pentru că asta ne-a fost vocația și asta ne-a fost nevoia: mai bîntuia cite un vînt nebul, se mai isca vreun viscol, și românii ziditori trebuia să iașă în poarta cetății sale, pentru a-și apăra cele de el trude. Așa s-a făcut înainte, așa zidit, așa se face și acum, se zidește, așezările de azi tot cetăți se cheamă că sînt, și ele devin tot mai frumoase, fiindcă așa ne este simțirea. Simțirea fieceșă pentru frumos, dobîndit numai prin muncă. Știam că s-a moștenit, a trecut de la cei vechi la cei noi, după cum și alte aiese moșteniri ce avem, cîtorile în cuvînt de pildă, cîntecul și versul, ori dansurile și sărbătorile obiceiuri legate, acestea, tot de ceea ce înseamnă munca din toate celelalte zile. Om de om a muncit la roțnîrea zestre noastre socotindu-și trudea în zile, în luni, încit ținea un calendar apoi o lua de la capăt, trecînd din calendar apoi o lua de la capăt, trecînd din calendar în calendar, din secol în secol. Făcînd, adică, istoria. Iar ea, istoria, ridicînd în ceasuri aiese bărbăți ce-i schimbau cursul, dîndu-i strălucire.

Acum, iată, ne aflăm iarăși la un început de calendar și gîndurile noastre se cuvîne să le îndreptăm spre cel mai bun dintre bărbății români, cel care, moștenind vocația de cîtor, a preschimbat-o, l-a dat o altă lărgime, cîtoriza sa însemnînd chiar o epocă nouă în istoria noastră de țară. Cel care știind că numai munca ne poate înălța, a considerat că și azi numai așa se poate chema lupta noastră. Cel care a dat faptei gînd și gîndul l-a transformat în faptă, mereu dănuitoare, prin împlinirea ei, înmoldîndu-ne în tîrziu gîndirea, prin spiritul său revoluționar. Cel care din revoluție și-a făcut o profesie, un crez, trînd fără Istov într-o asemenea lucrare. Fîndcă a văzut, ca întotdeauna, mai departe decît alții și ne-a învățat că revoluția nu are conținut, nici clipă de răgaz, de cumpană, că ea trebuie trăită întruna cu o totală dăruire. Mai mult, ea trebuie înălțată pe trepte noi. Este, aceasta, singura cale de urmat în devenirea noastră socialistă, numai așa vom putea vorbi despre ridicarea nivelului dezvoltării economico-sociale a țării. Încîtare ce o face omul nou, cu o conștiință adevărat socialistă. Această nouă calitate am dobîndit-o, sau se va dobîndi întru totul, pornind tot de la strălucirea spiritului revoluționar al celui spre care cuvîne se să ne îndreptăm — acum gîndurile și dragostea. O iubire curată, în care din fîntinilor de dor românesc. O iubire ce se exprimă mai cu seamă prin urmarea superioarei pilde.

Simțămîntele firești sînt acestea, fiindcă ele se îndreaptă spre omul nou, ca și dați faptei numelui țării. Cuvintele sale, rostite cu prilejul congreselor comunistilor — între ele cel de-al IX-lea înscrisul nou și socialistul ei — cuvîntele împărțite marilor adunări populare — adunate dau iarăși toată țara. Cuvintele ce răsunat în atîtea prilejuri de țării, în țările ale noastre sau ale lumii au fost auzite de aceasta și au fost luate în seamă cu o considerate adîncă. La fel cum ideile cuprinse în opera-i tipărită pătrund pretutîndeni. Și toate sînt despre muncă și despre cîtorile în pace. Acum, cînd starea de liniște a pămîntului e amenințată de nechezutele socotel politice, acum cînd viața planetei este în pericol prin sovălia unora, Cel mai bun dintre români a formulat limpede soluțiile pentru precumpănirea liniștii, dînd exemplu omeniei prin faptele cretă. Prin aceasta țara și-a dobîndit un nou spor de respect din partea lumii celei mari în care, e vădit, avea un nume!

Noi, românii, ne-am trăit în mod demn istoria și lupta noastră cea mai de seamă a fost munca. Țara aceasta a fost oprită de către și-l merita. Poporul acesta străvechi și-a dobîndit conducătorul pe care-l merita. Cîstînd roadele muncii creatoare de pînă acum, să ne angajăm că fi-vom părtașii marilor lucrări viitoare pentru patrie! Prin aceasta aducîndu-ne omagiu celui dintîi dintre români, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Florin Bănescu

Cu litere de aur

Istoria ne-a acordat privilegiul de a fi contemporani cu un mare bărbat, care ne a ilustrat personalitate, cîtor de țară în țară nouă, care a făcut să răsună gîndul românesc de pace pe pămînt și să crească în strălucire prestigiul patriei noastre socialiste. Istoria ne-a acordat suprema șansa de a participa la vasta construcție economică și socială, la profunda construcție a omului, inițiată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sansa de a fi noi însine, liberi și demni, așa cum am visat de secole, de a munci și a crea pentru triumful celor mai nobile idealuri umane.

Cu adîncă emoție și afecțiune am transfigurat în formă sculpturală chipul conducătorului iubit, încercînd să pun în evidență, cu mijloacele artei, înălțătoarele sale trăsături spirituale, încrustate în sufletul și mîntea tuturor: patriotismul înflăcărat, consecvența și fermitatea revoluționară, o vibranță și pildătoare omenie, o continuitate și nepreocupată dăruire pentru binele poporului. Alături omagiuului artistic cuvîntul nostru pornit din inimă, astăzi, cînd trăim un luminos moment aniversar, dorînd tovarășului Nicolae Ceaușescu multă sănătate, ani mulți de viață, deplină fericire, putere de muncă, pentru împlinirea marilor sale proiecte concepute cu magistral simț al dezvoltării viitoare, pentru prosperitatea națiunii întregi.

Ne bucurăm de condiții înmunate în afirmarea noastră și desăvîrșirea înaltei misiuni cu care am fost investiiți. Este pentru noi o datorie de conștiință, o datorie de onoare comunistă să răspundem, cu tot ce avem mai bun, înțeleptelor îndemnări de a sluji prin arta noastră poporul, în opere durabile și cîtețorătoare, menite cetății, de a celebra realizările, cu adevărat monumentale ale societății socialiste, virtuțile aiese ale omului nou.

Sîntem îndreptății să spunem cu mîndrie că numele Ceaușescu este numele pe care pe dăm speranței și încrederei în viitor. Ceaușescu este numele descătușării fără egal a energiei creatoare, Ceaușescu este numele voinței noastre unite de a înfăptui exemplar hotărîrile partidului, Ceaușescu este numele voinței noastre unite de progres și al izbînzii în care credem cu toată puterea ființei noastre. Ceaușescu este un nume care în cartea de istorie a neamului se înscrie cu litere de aur.

Horia Flămîndu

ANUL UNIRII

IANUARIE ANIVERSAR

Ne amintim în acest ianuarie aniversar de cele dintâi etorii ale ideii de unire și unitate națională, etorii mari de euforie și de simțire adâncă românească prin care se regăseseră de fapt toate marile evenimente ale istoriei noastre. Ne reamintim de foarte multe momente care au marcat istoria noastră și în prezent, prezentul devine istorie. Ceea ce poate să însemne însăși continuitatea și asumarea pe o treaptă nouă, superioară, a ideilor și idealurilor de unire și unitate, exemplificarea acestora printr-un timp și o țară care alcătuiesc înesimă condiția și valoarea existenței noastre contemporane, universul material și spiritual al tuturor nădejzilor și zărilor noastre de mai bine, mai frumos, mai durabil, mai reprezentativ pentru spiritul și vocația unei epoci de cel mai viu și mai amplu ecou.

În acest ianuarie aniversar, asadar, într-un nou început de an care completează și ridică spre noi relieful, spre noi etape economice și sociale timpul pe care îl măsurăm de la cel de-al IX-lea Congres al partidului și în tiparele căruia identitatea țării se exprimă cu numele, cu viața și lupta conducătorului său, trăim și gândim un nou segment, un nou arc din arealul nesfârșit al țării, sub semnul unor fapte și dovezii noi. Al acestor fapte și dovezii prin care ne-am programat prin hotărâri, prin planuri și obiective noi viitorul, ea să ne putem plasa mai adânc și mai departe pe orbita progresului și civilizației socialiste, consolidându-ne și dezvoltându-ne în spațiul și pe planurile noastre realități economice și sociale care fac și mai apăsătoare și mai puternică în lumea posibilităților de azi și de mâine vocația creatoare, constructivă a poporului român.

Omagiul țării în acest ianuarie aniversar are temeiul luptei și faptelor revoluționare prin care de mai bine de două decenii un nume de erou se rostiește dimpreună și în strânsă, directă relație cu cele mai adânci și mai înnoitoare transformări. Omagiul țării în care se cuprind așezate și demne cauze ale propășirii, ale înaintării noastre spre orizonturile prozului și civilizației sentimentelor prin care unirea și unitatea alcătuiesc stadiul unor biografii de o înconfundabilă și densă realitate. Omagiul țării aducând conducătorului ei are forța istoriei care a deslușit și mai mult și mai bine și mai exact meritul pentru ea să se întoarcă spre oameni, spre gândurile și aspirațiile lor, să-i cuprindă și să-i călăuzească spre realități și mai dinamice, mai profunde, mai complexe.

Așa cum stau măturte etorii de azi din economie, din industrie și agricultură, din știință, învățământ și cultură, din domeniul relațiilor dintre noi și lumea prozului noastre cerințe și posibilități, din domeniul relațiilor cu noi înșine; al democrației care numește omul mai presus decât orice și numește conducerea prin popor și împreună cu poporul întreaga luptă și muncă pentru asigurarea viitorului fericit, în libertate și independență, al țării, al națiunii, tot astfel stau măturte de devotament și abnegație strădaniile și eforturile tuturor generațiilor de a continua și a da substanțiale amplitudinii și răstîrșirii noi, edificatoare, noi opere istorice care s-a vădit și se vedește a fi și eroică și grea dar, de bună seamă, pe măsură, întrucât intrunește și consacră, în mod decisiv, viitorul.

Cheile de boltă

Locuim în istorie. Aerul pe care îl respirăm și pe care corpul nostru îl dislocă la cea mai mică mișcare, lumina care ne însoțește în jurul nostru ca o perpetuă aureolă, sunt impregnate de acest fluid misterios pe care trecutul îl trimite spre noi, ca o blândă marea. Materia, spun filosofii, este substanța unică și universală a lumii. Încerind o metaforă să spunem că istoria este spiritul care ne naștem și existăm, în care devenim ca oameni, ducând mai departe tradițiile și idealurile înaintașilor. Din acest punct de vedere, cred că noi, românii, am avut întotdeauna un aer simț al istoriei, pentru că am trăit-o și ne-am făcut-o noi înșine, cu treptă ușor îndelungată și neperioare jefte. Istoria n-a trecut nicodată pe lângă noi, nu i-am fost spectatori și ea nu ne-a dat nicodată nimic de-a gata, fără luptă și sacrificiu. E un timp care se măsoară de-acum în milenii, o zare incendiată de focul sacru al luptei noastre pentru libertate și independență, pentru unitate și demnitate națională, idealuri de la care n-am abdicat nicodată și pe care le-am purtat prin veacuri ca o torță, oricât de vitrege au fost împrejurările și oricât de întunecate au fost vremurile, consiliindu-ne în ciuda adversității și victoriatelor de tot felul, a valorilor succesive de invadatori, a politici de cucerire și anexiune a unor mari imperii, el a luptat necontenit pentru a-l săi dobândi unitate vremelnic pierdută, el a luptat pentru unire. De aceea, pronunțăm cuvântul Unire cu aceeași înfiorare și cu care am spus Eternitate. E un cuvânt simplu și neperioar pe care istoria noastră l-a așezat în rândul cuvintelor cardinale ale limbii române, încercându-l de vibrație, de profunzime și de aureola strălucitoare a mitului. Când îl pronunțăm, scaldându-l în auzul ordinii noastre sonoritate, gândul întreg se deschide ca o ferăstrău, proiectând pe ecranul memoriei afective imaginile viei ale unei istorii care trăiește și va trăi pururi prin noi și prin urmașii noștri. Căci ideea de unitate, de unire este o dimensiune fundamentală a conștiinței noastre de neam, esență a spiritualității românești, un ideal în lumina căruia au luptat neamurile generațiilor, până la înfăptuirea lui deplină. El își are sorginile, așa cum spuneam, în zorii istoriei noastre, cînd dăci lui Burebista și Decebal, apoi daco-românii născuți printr-un proces de imple-

tere etnoculturală dintre daci și romani, au perpetuat conștiința apartenenței la matricea unică a pămintului nostru, pe care l-au apărut cu prețuri unor impresionate jefte, chiar dacă uneori au trebuit să soarbă cupa amară a unor vremelnice înfrîngeri. S-a păstrat această conștiință a unității, ca a fost dusă mai departe, secol după secol, țara și-a tăiat cale cu această neperioare limbă română, care e-l dovedit mai puternică decât imperiile și decât timpurile. Ape au secat în albie, păduri și cetăți s-au năruit, cum spune Călinescu, comete s-au stins pe cer dar, aici, pe acest pămint carpato-danubian-pontic s-a vorbit și se vorbește — ce miracol istoric și filologic — în limba română, care este limba noastră. Unirea, noi am făcut-o, generațiile istoriei românești, care și-au dorit-o și au luptat pentru împlinirea ei, transmitându-o mai departe, ca pe o sacră efigie a eroismului și a duratei. A înfăptuit-o Mihai Viteazul, care cu sabia și secerișul a făcut să strălucască orbitor în negura Evului Mediu posibilitățile vie a înfăptuirii unirii. A înălțat-o pe trepte de marmură și a făcut-o neperioare acea romantică și în veclii noastre generație a Unirii din ianuarie 1859, din a căreia căreia s-au spus cuvinte ca acestea: „Noi vrem Unirea mai ales pentru că ea este deja făcută în spiritele noastre, pentru că noi avem conștiința destinului nostru comun și a misiunii noastre identice; pentru că noi simțim în noi un singur și același suflet”. Au realizat unirea masele de țărani și țirgovești, oamenii din popor, care știu să spună tulburător de limpede că dacă nu se face Unirea „preferă a li se ridică mai bine viața”.

A întregit această uriașă construcție morală, politică și socială voința arzătoare a marelui erou al 1 Decembrie 1918 proclamat în istoria Adunării Naționale de la Alba Iulia unirea cu țara, înfăptuind astfel un act de exemplară dreptate, demonstrând că slăbiciunea unității nu a putut fi stinsă de nimic și de nimenea nicodată. Acolo, pe Cîmpul lui Horea, care așteaptă 100.000 de participanți, într-o țară și moldoveni, munteni și bucovineni, au votat istorica Declarație prin care se proclama Unirea Transilvaniei cu România, consacrand astfel dreptul unui popor care împunea în fața întregii lumi voința sa de libertate și unitate.

Trăim azi în realitate și pe această ideal împlinit, înălțînd mai sus țirgurile pe care ni l-au transmis înaintașii. Trecutul, prezentul și viitorul ne apar astfel în firească și emoționantă lor continuitate, ca o punte de aur. Sintem uniți, sintem liberi, același timp curge acum pentru toți și aceeași istorie, ca un fluid nesfârșit impregnează fiecare clipă a vieții noastre. Să ne amintim în acest sens cuvintele președintelui României, tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Triumful libertății sociale și naționale s-a realizat cu jefte, dar s-a realizat. Iată de ce sintem întotdeauna pe înaintașii noștri, care și-au dat viața pentru ca poporul nostru să se dezvolte, pentru formarea națiunii române”.

Mircea Florin Șandru

„Republica Socialistă România este angajată într-o amplă operă de făurire a unei societăți noi, de construcție a unei civilizații materiale și spirituale avansate și a unor relații de dreptate și echitate socială, al căror scop fundamental îl reprezintă omul, înflorirea liberă a personalității sale, bunăstarea și fericirea întregului nostru popor.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Popas în orașul Unirii

Nimic nu mai amintesc azi în Focșani de vremurile dinaintea jumătății secolului al XIX-lea cînd trecerea dintr-o parte în alta a țirgului se făcea prin complicate forme vamale, chit că oamenii de pe malurile Milcovului (braț al Milcovului ce-a fost adevărată graniță, dar care a lăsat fratelui mai mare onorarea de intra în istorie) se întâlneau și încă foarte bine, fără tîlmac, aveau chiar și aceeași obiceiuri și aceeași tradiții. O istorie, o aceeași istorie nu se desparte printr-un fir cur de apă. Sigur, vama era mai mult pentru cei care călătoreau intru afaceri private sau intru plăcerea personală, pentru că românii nu se încurau în ale prozărilor funcționari care și trebuiau liber folosind drumurile ce din Poarta Vrancei duceau, prin Nereju, fie către Tara Românească a Munteniei fie peste muntele spre Tara Românească a Transilvaniei. Milcovulul străbatea țirgul pe o direcție Est-Vest, trecerea dintr-o țară în alta, adică de la ruda la ruda se făcea cam pe unde azi se ridică obeliscul închinat Unirii, în piața care se cheamă, firesc, tot a Unirii. Rîulețul a dispărut demult, metaforic fiind sorbit de românii iubitori ai Unirii, fizic fiind înghitit de un pămint avid de apă și de orașul ce se ridică, înnoitor, și pe care-l încurca în devenirea lui tocmai prin firul popa slab de apă. De fapt, pentru a fi sinceri cu istoria și cu istoria orașului, cam multe îl încurcăm pentru a depăși stadiul unui țirg ce se încobîrșea să ia din istoria trecutului numai atmosfera grădiniilor de zarzavat de pe malurile Milcovului. Istoria dormita, leneșă, în amintirea oamenilor. Pentru cel ce n-a cunoscut Focșanul anilor învoiați în primele noastre zînduri, și stie numai Focșanul anilor de după 1975, și nu are puterea să vorbim despre o cu totul altă localitate. Și totuși, adevărul stă înscris în datele sale în actul de naștere, de nouă naștere a orașului. Primele construcții pe axa ce marca fosta graniță au început cu cartierul Baheea, apoi s-a înălțat cu construcțiile ajungîndu-se în zona de centru care, în configurația actuală,

abia numără un deceniu. Pe cealaltă axă — Nord-Sud — se poate scrie istoria nouă a Focșanului, o istorie care s-a scris și se scrie prin ideile-forță ale președintelui țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, idee ce pune în centrul ei dezvoltarea armonioasă, echilibrată a tuturor zonelor și localităților patriei. Așa au apărut aici ramuri industriale necunoscute și negîndite de vînșenii (construcții de mașini și prelucrarea metalelor chimice), așa s-au modernizat, trecîndu-se din vechi meșteșuguri în meserii ale științelor de secol, întreprinderi, așa au ajuns vînșenii să fie cunoscuți nu numai în țară ci și în străinătate prin produsele realizate la Focșani. Prezentul este desăvîșit, atacul pe verticală (pentru noi este calitativ), dar și pe orizontală (mai toate domeniile fiind supuse transformărilor) pîndind noi și noi fapte ce, probabil, se vor înscrie în istorie, iar din însumarea lor se va înscrie chiar ea, istoria.

Mai tot ceea ce s-a creat în ultimii ani în Focșani îți aduce aminte că esti într-un oraș cu istorie: centrul se cheamă Piața Unirii, hotelul din centru este, evident, „Unirea”, unul din liceele orașului este „Alexandru Ioan Cuza”, un magazin și un complex sportiv — „Milcovul”, în fine, pe drumul spre gară, ce întîmpină un cinematograf — „Unirea”. Faptul că toate acestea sînt noi, chiar foarte noi, așează într-o dreaptă cîntare atît momentul istoric al intrării României în faza ei modernă (prin Unire), cît și prezentul care își reclamă și el un punct istoric: intrarea României în faza ei de dezvoltare multilaterală, pășirea ei în rîndul țării mediu dezvoltate. Meritul acesta aparține, fără îndoială, epocii parcurse în ultimele două decenii, se datorează clarviziunii care președintele țării a trasat liniile dezvoltării economice-sociale a patriei. Focșanul cel încercat de istorie și aducere aminte a istoriei se așează și azi într-o continuitate firească, dovedind puterea Unirii și unității noastre.

Constantin Stan

Senin de ianuarie

În vatra Calatului se coace și otelul pentru vînturile conducte subterane. Afară ninge ca în basmele copilăriei. Prin perdeaua unor răscolită, transparentă pătrunde vîntul depozitelor de la Malina. Zeci de trenuri străbat hălele marelui combinat. Primele silouri de gheață s-au rupt de maluri și alungă spre Sulița. Navigația însă nu s-a oprit și nu se va opri. Spargătorul fac drum marilor minerale, navelor de tot felul. Unele duc fier pînă la Călarasi și hrănesc noua vatră din marginea Bărăganului. Altele duc pînă în departe, mai sus de Buzău, poartă de intrare a țării spre centrul Europei. La Severin un nou petrolifer se pregătește pentru lansarea la apă. Peste cîteva luni el va pluti pe unul din marile fluviu ale Chinei.

Pe platforma industrială de la Băneasa a început producția unui nou lot de componente pentru mic-procesoare. E debutul într-un meniu de vîrf al tehnicii de azi — microelectronica. Însuși termenul, pe care îl folosim acum în mod curent, cu o anume blazare chiar, s-a încetăținit de puțin ani încoace. El ne aminteste, printre altele, și de apropiata graniță cu noi mîlieni. În această tinăra graniță de natură și alungă spre Sulița, Navigația însă nu s-a oprit și nu se va opri. Spargătorul fac drum marilor minerale, navelor de tot felul. Unele duc fier pînă la Călarasi și hrănesc noua vatră din marginea Bărăganului. Altele duc pînă în departe, mai sus de Buzău, poartă de intrare a țării spre centrul Europei. La Severin un nou petrolifer se pregătește pentru lansarea la apă. Peste cîteva luni el va pluti pe unul din marile fluviu ale Chinei.

Pe platforma industrială de la Băneasa a început producția unui nou lot de componente pentru mic-procesoare. E debutul într-un meniu de vîrf al tehnicii de azi — microelectronica. Însuși termenul, pe care îl folosim acum în mod curent, cu o anume blazare chiar, s-a încetăținit de puțin ani încoace. El ne aminteste, printre altele, și de apropiata graniță cu noi mîlieni. În această tinăra graniță de natură și alungă spre Sulița, Navigația însă nu s-a oprit și nu se va opri. Spargătorul fac drum marilor minerale, navelor de tot felul. Unele duc fier pînă la Călarasi și hrănesc noua vatră din marginea Bărăganului. Altele duc pînă în departe, mai sus de Buzău, poartă de intrare a țării spre centrul Europei. La Severin un nou petrolifer se pregătește pentru lansarea la apă. Peste cîteva luni el va pluti pe unul din marile fluviu ale Chinei.

Pavel Perfil

Continuare în pag. a 6-a

Ales de inimile noastre

El ni-i voința noastră-ntruchipată
E chipul României înflorit.
Apărător de Pace-n lumea toată
Și crezu-nalt al vieții, împlinit.

Lumină ni-i pe noile făgașe,
Luceafărul de gânduri, neseocat.
Făcutor de tinere orașe
Pe vetre vechi de țirguri și de sat.

El e prezent pe lot cuprînsul țării,
Sfîșiator cu oameni temerari
Sădînd în inimi stelele vișării
Și noi idei transpuse-n fapte mari.

lubește omul, munca, poezia
Și fericirii-i este veghetor.
Prin El suride astăzi bucuria
Bășugului în casa tuturor.

El și ales de inimile noastre,
Care-i închină cel mai drag poem,
CRIMACI în tora boltilor albastre
Și cel mai vajnic COMANDANT SUPREM.

Constantin Atomii

Cînt de urare

Pinea să ne fie pine, vîntul vin
Precum se vrea-n urarea strămoșească
Pentru cei de-acum și pentru cei ce vin
Întru rodul plin Patriei-nfloresc.

Casa să ne fie casă, masa masă,
De pace binecuvîntate toate
Doina noastră purgura doioasă
Freacă în tîhnă prin Cetate.

Înima ne fie inima ce bate
În inima țării, scumpă Românie
Din zidiri liniile nu ne-or fi utate
Cînd se trage linia pentru veșnicie.

Fie-ne bărbatul demn între bărbați
Înfășurat în mantii de iubire,
Trăiască-ne cit vor trăi acești Corpați
Întru omenie și cînstire!

Vioreta Varga

În cununa Patriei

Căltătorim prin timp nerăbdători
cu ce e mai cur și mai de preț
cununa patriei și o-mopodobim
din inima și brațul îndrăzneț.

Și ne legitîmăm în cărți de aur
cu un popor ce știe să existe
înnoibilul istorio-i, suind
spre piscul dăinuirii comuniste.

Cununa patriei e-nvîpăiată
cînd o slăvește cel mai viteaz
cu viața lui și lumii o arată
ca pe un luceafăr unic pururi viu.

Cristian Petre-Argeș

Cîntec pentru cel dintîi

Și iată rîsul curgînd în viața noastră
cum urcă auzul zilei spre visul din zenit
cînd muntele își spal în albia albastră
comorile de apă și fruntea de granit!

Există în iubire o doină și un cîntec
și un BĂRBAT să poarte iubirea peste timp
El este biruință și cheșgișă noastră
El este pacea lumii și-oal României nîmb!

El a făcut să crească o visului putere
și dragostea de glie să înflorească
că nu-i pe lume astăzi o mai de preț averă
decît iubirea țării și-oal ei viteaz stegar!

Anton Stanciu

În datina străbună

Nu orișînd se scrie în veac o epopee,
Nu orișînd o luptă își află sensul ei;
Neamul pășeste pe scări de curcubeu
Pînd sub boltii spre Miine, destinelor patriei.

Nu te zidim lumina la temelia vieții
Și punem semnul pîinii în stema sa pe staag
Ne îmbrăcăm Cetatea în neaua dimineții
Și-n datina străbună aduce-n azi în prag,

Urarea națiunii, Bărbatul ce poartă
Sîndarul păcii-n lume în evi contemporan
Pentru visarea care ni-i viitor și soartă
Trăiască-n sănătate spre bine-ntru mulți ani!

Nicolae N. Dimbovițeanu

teatru

Dramaturgia și personajele Unirii

Ideea comunității naționale a tuturor românilor a constituit o constantă a preocupării scriitorilor și pregătirea sau făptuirea Unirii a antrenat participarea multor autori dramatici, la mijlocul secolului trecut. Dialoguri politice, vodeviluri, tablouri naționale, au contribuit la sensibilizarea opiniei publice.

Dincolo de piesele și autorii care îndemnau timid și indirect la Unire (Smărăndia, fata pîndurului de D. Dimbovițeanu-Movileanu, 1853), Vasile Alexandru a fost un deschizător de drum cu Păcălia și Tîndală (1857) și Cînel-Cînel (1859). Adoptînd un ton mai grav, evitînd ridiculizarea, C. D. Aricescu scrie în 1857 Trămbița Unirii, înrădită cu dialogul politic al lui Alexandru. În 1856, Mihail Pascaly adresează o „insufletită chemare la Unire” cu piesa Viitorul României. Plasîndu-și acțiunea în trecut, prin intermediul figurii poetului romantic Cărova, Pascaly evocă pagini de istorie, prevăzînd împlinirea țării prin făptuirea Unirii. În finalul spectacolului, Cărova, interpretat de marele Pascaly, trăiește viziunea reinvierii țării, a gloriei de odinioară. Înruind realul cu fantasticul, P. Grădișteanu scrie O noapte pe ruinele Tirgoviștei

sau Umbra lui Mihai Viteazul (1857), deseori reprezentată în secolul trecut. Într-o succesiune de momente simbolice, Muntenia și Moldova sînt două surori ce doresc să-și unească grădiniile. Umbra lui Mihai Viteazul e evocată în sprijinul Unirii.

În 1857, satirizînd intenția diversionistă a zvonului cîntărilor cu un „comet”, Iorgu Caragiale adresează în finalul sonetului Cometa sau Astronomul voiajer un fierbinte îndemn la Unire. Inspirat apoi de realizarea Unirii, același Iorgu compune tabloul național: Moș Trifoi sau Cum (1-4) se țerme, așa-i dormi (1859), în care personajele sînt Moldova și Valahia „încatenate” pînă la proclamarea Unirii. În același an, C. Halepliu scrie Serbare națională sau Visul țirilor, trezînd înălțătoare sentimente patriotice. Referințe la vremelnica unire a țării române sub Mihai Viteazul sînt făcute la autorul care în 1854 a compus drama istorică Moartea lui Mihai Viteazul la Torda (alegînd drept moment istoric anul încoronării lui Mihai ca domn al Moldovei, țării Românești și Transilvaniei).

Compunerea lui C. Aricescu, Sărbătoare națională sau 21 ianuarie 1859 surprinde nu doar aspectul festiv ci

și reacții ale diferitelor pătri sociale. Țărani primesc vestea Unirii cu entuziasm, cu nădejdea că vor scăpa de legăturile străine. Ostașii fraternizează cu ei. Zăpcol și arăndașul devin lingușitori, se plîng în taină, temîndu-se de venirea lui Cuza.

Conștiința utilității patriotice a realizării unor astfel de lucrări dramatice străbate și producțiile românești ale secolului nostru, chiar dacă ele nu sînt legate direct de momentul unirii. Cu ocazia sărbătorilor a 600 de ani de la crearea pe tron a domnitorului Mircea cel Mare, Teatrul Național a montat capodopera lui Al. Davila, Viteazul Vodă din trilogia Mircea, iar Teatrul Bulandra a pus în scenă o piesă a unui contemporan. Io, Mircea Voievod, de Dan Tărbilă. Ca și drama istorice ale lui Delavrancea sau ca proiectele teatrale ale lui Eminescu (Cetelul Musușilor), aceste scrieri și spectacole cultivă spiritul unui înalt patriotism, de așezare a unității și independenței naționale. Alături de personajele întregilor domni, Vlaicu (George Motoi) și Mircea (Victor Rebențuc), apare imaginea înțeleptului poporului, dar și a datinei; tumultuos în tăcere și statornicie, țărănul Român Grue (Emil Muresan în Vlaicu Vodă) și Ciobanul Cucu (Vasile Boghiță), tumultuos în credința nepicirii neamului românesc.

Chipuri înălțătoare, chipuri de-a-proape, chipuri demne ale unei înalte țări patriotice vor inspira pe mai departe literatura dramatică a evenimentelor prezente și viitoare.

Nicoleta Gherghel

film

Omagiul cineaștilor

Îmbogățind semnificativ genul documentarului artistic, cineastii de la Studioul „Alexandru Sahia” au realizat cîteva titluri de referință, firesc programate în aceste zile de sărbătoare pe ecranele cinematografulor. Partidul, Patria, Poporul, semnat de regizorul Virgil Calotescu și poetul Nicolae Dragoș, autorul scenariului, reprezintă o generoasă acoladă în timp ce uneste cu multiple semnificații imaginea în ceptutul de mal de la debutul celui de-al treilea deceniu în care s-a făcut Partidul Comunist Român și marile etorii ale prezentului, elocvente mărturii ale genului constructiv, ale vocațiilor pasnice ale poporului român, focalizate sub înțeleapta conducere a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, genialul arhitect al prezentului socialist al țării, vizionarul comunist care a știut să contureze științific traiectoriile viitorului luminos al patriei noastre. Uriașele înfăptuiri, surprinse de regizorul Virgil Calotescu, un meșteșug „înalt” veteran documentarist, cu ochiul sensibil al camerei de filmat, oferă măsura exactă și copioasă a tot ceea ce etitorul și creatorul României moderne, secretarul general al

partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a gândit, inițiat și realizat în ultimele peste două decenii, mobilizînd elanul revoluționar al marelui avînt al tinerii generații, forța intelectuală a oamenilor de știință pentru a materializa obiectivele ce vor rămîne de referință pentru generațiile viitoare.

Imaginele de acum familiare ale meșteșugului sau ale noii magistrale albastre, ale marilor combinate chimice sau siderurgice, ale marilor complexe industriale-agricole, ale obiectivelor industriei energetice se alătură firesc celor care imprimă memoriei peliculei marile momente ale emulației artistice generate de Festivalul național „Cîntarea României” sau de o altă manifestare devenită tradițională la scară națională, „Daciada”, ambele constituind inițiative de larg răsnet și profunde semnificații ale secretarului general al partidului. Împlinirile epocii pe care astăzi o denumim cu îndreptățită încredere patriotică EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU, rămîn înscrise pe peliculă, într-un fericit moment, în care vibrația cîntecului patriotice se alătură forței metaforice a cuvîntului și simbolurilor-pecete ale

imaginilor, grăitoare mărturii ale marilor împliniri ale timpului nostru.

Înna pentru primăvara țării, regia Anghel Mora, constituie de asemenea o peliculă-omagi, un document al istoriei contemporane, necesar și vibrant memento al sărbătoririi Făpturii Partidului Comunist Român. Înscrisura pe peliculă a spectacolului omagial păstrează expresia înălțătorului primos pe care întreaga noastră națiune socialistă îl aduce partidului — forța conducătoare, centrul său vital, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a cărui viață și activitate au fost, sint și vor fi o neîntreprinsă luptă pentru făurirea unui nou destin, luminos, al României.

Surprinsă într-o multitudinea de unghii de camerele de filmat, secvențele spectacolului capătă o nouă pregnanță pe ecran, acolo unde mișcarea scenică și imaginea se întrepînd pentru a conferi relief neobosit activității a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU și a tovarășei ELENA CEAUȘESCU, comunisti revoluționari, luptători sub steagul partidului din cel mai tîner ani, pentru binele și propășirea României. Noile dimensiuni cinematografice conferite unui spectacol-eveniment se constituie într-un firesc omagiu adus conducătorului României socialiste, secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a cărui zi aniversară a devenit tot alt de firesc sărbătoarea întregului nostru popor.

Călin Stănculescu

PREZENTUL NOSTRU DEVIENE ISTORIE

„Conducind vasta operă de edificare a societății socialiste, partidul nostru pune pe primul plan omul, dezvoltarea sa multilaterală, asigurarea ridicării continue a bunăstării sale materiale, dar și crearea tuturor condițiilor pentru largirea orizontului de cunoaștere, pentru manifestarea sa plenară în întreaga viață social-politică.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Investiția de inteligență

Cea ce ne încondește numim epoca modernă s-a caracterizat și prin transformarea științei într-o forță de producție. Fenomenul este constat la scară planetară și nimeni nu-și permite neglijarea lui.

România, ca țară socialistă care în actualul cîmp de luptă a devenit o țară socialistă cu o economie mediu dezvoltată, promovează și va promova inteligența științifică la rangul de forță capabilă să revoluționeze continuu fața întregii națiuni. Inteligența științifică nu este un concept operațional de dată recentă. Totuși, caracterul său de masă, caracterele sale istorice de continuitate și rapidă extindere, îmbogățire reprezintă realitate o achiziție a anilor noștri, apei-și cu mîndrie patriotică: Epoca Nicolae Ceaușescu.

Atunci cînd vaste și eterogene ansambluri de fărîmuri de bunuri materiale și spirituale concurează — zi de zi, noaptea de noaptea și în condiții naturale nu totdeauna prielnice, — la punerea în aplicare a ideilor celor mai îndrăznețe, la plămădirea în metal, în grâu, în alon și în slove a celor mai avansate cuceriri din domeniul inteligenței științifice, atunci există certitudinea că însăși societatea este coparticipantă la efortul general de revoluționare a propriilor temelii. Atunci, totodată, conceptul operațional de inteligență științifică pășește inevitabil strimbele, specializate cadre teoretice pentru a se confunda cu o directivă prioritară, cu un temei fundamental ale vieții sociale pe toate planurile acestora. Îndrăznesc să merg și mai departe: acest concept se confundă acum, sau, dacă vreți, este acum asimilat creator, dinamic de către un *modus vivendi* propriu societății noastre. De aceea a gândi eficient, a înlătura frînurile rutinei și somnolarea în calda mentalitate a minimumului efort, a te zbate lăud pentru introducerea noului, pentru cunoașterea și utilizarea rațională a inteligenței umane în procesul muncii, acum, în România socialistă, nu mai sînt pure deziderate ci elocutențe însuși modul de a fi, de a acționa, într-un cuvînt: de

a trăi, pentru milioanele de fărîmuri ai bunurilor materiale și spirituale.

De-a lungul ultimelor două decenii am pospus pe diverse meridiane românești. O curiozitate omenească, anterioară și, poate, superioară celei pur scriitoricești, mi-a impulsionat pașii spre a vedea, a pipăi și asculta pulsul muncii; respectiv, pulsul inteligenței investite în procesul muncii. Astfel, bunăoară, în Maramureș m-am impresionat nu doar peisajul, cumva aspru, șocant, nu doar străvechea originală civilizație a lemnului, nu doar cirezile bogate (și pitorești „pictate” print-o darnică selecție a speciilor), dar și o mină aflată sub piscurile Rodnei. Mi-am cheltuit câteva zile sub pămînt, printre mîneri, îmbrăcat ca ei și încercînd să vorbesc și să gîndesc ca ei. Inteligența investită aici, în această străveche exploatare, a transformat-o suficient spre a putea afirma indubitabil că ea reprezintă o întreprindere nouă, și asta nu numai în privința randamentului economic înfînt superior, dar mai cu seamă datorită mentalității care prezidează, astăzi, efortul colectiv al muncitorilor de aici.

Tot astfel, am străjuit cu toate simțurile la pîndă alte și alte vetre muncitorești. Și pretutindeni, fie că e vorba de întreprinderea de Masini și Unelte din Bacău, de UPET sau ROMLUX din Tîrgoviște, de vasta platformă industrială buzoiăne, de unicul prin amplasare și fascinație port constanțean, de moderna creație de porcine din Teleorman, de la Petroșani, de Combinatul petrochimic piteștean, de IRIS-ul clujean, de elegantul Canal Dunăre-Marea Neagră, de strălucimile Porți de Fier danubiene, de renumita întreprindere brașoveană Tractorul, de multele descinderi în putericele uzine, laboratoare, institute de cercetare și șantiere bucureștene, ca și nu mai amintesc — Jși este imposibil să n-o faci! — de înnoirea arhitectonică fără precedent a orașelor și satelor patriei — asadar, pretutindeni am simțit și am înțeles că investiția de inteligență este la ea cașă în România epocii Nicolae Ceaușescu.

Mircea Constantinescu

Cu numele său crește țara

Primăvara cînd soarele strălucește și mișcăm primele fire de iarbă, în toamna cînd grînele se birzuesc, în vară bogată de roadele hărănciei sau iarna, cînd pămîntul își visează noua recoltă — uretrei frumoasa mea patrie, România, în lung și-n lat. Și pe oricare plai al său și în orice anotimp și de orice ori m-aș afla într-un loc sau altul, observ de fiecare dată transformări: găsesc mereu ceva nou, ceva mai frumos, mai bun, mai înalt, mai înalt, mai înalt. Văd, simț, știu și în orice colț de țară m-aș afla, mi-o spun mulți, adesea: „Am plîntuit... am conceput... am construit... am înfăptuit la îndemnul, din inițiativa clarvăzătoare, neasemuit de pretioasă a partidului, a secretariatului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.”

De numele întîmplat om al țării, al conducătorului patriei se leagă o epocă și toate înfăptuirile acesteia: acele peste două decenii, de cînd Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român l-a investit în fruntea destinului nostru național, acei ani în care patria noastră și poporul s-au îmbogățit cu edificii care rezistă timpului: cu Metroul bucureștean, cu Transilvaniașanul, cu Canalul Dunăre-Marea Neagră, cu noi centre civice, cu altele noi blocuri de locuințe, noi cartiere, incit fiecare

cețean azi poate locui în condiții corespunzătoare, cu noi fabrici, uzine, instituții care și-au deschis larg porțile, asigurînd vaste posibilități de afirmare în fața tinerilor dornici de muncă, a cadrelor de specialitate cu înaltă calificare. Sînt anii înfăptuirii celor mai cuceritoare viziuni, a celor mai îndrăznețe perspective și teluri, a celor mai nobile idealuri.

Și de-aș cutreiera patria în lung și-n lat, în orice anotimp și de orice ori, mi-e dat să observ și transformări calitative în conștiința oamenilor, în relațiile dintre ei. Frăția, revoluționarismul, dorința de pace, lupta pentru a o apăra, progresul, civilizația — străduințele umane cele mai de pret, precum și transpunerea acestora în fapte se leagă de asemenea de numele partidului, al secretariatului său general, al tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Sînt umanitatea sa, dorințele sale, inițiativa sa, îndemnul și orientarea sa. Sînt drumul patriei noastre și al națiunii sale spre comunism, cale ce ne-a fost trasată de istoricul Congres al XIII-lea al partidului în frunte cu un erou, al cărui exemplu personal este cel mai vrednic de urmat.

Cu numele său crește, se întărește țara.

Bokor Katalin

Conștiința valorilor

Urmare din pag. 1

chiar a poporului român. Această istorie, mai ales, scrisă în surorii după surori metode strălucite a intrat într-un proces de restructurare a propriei arhitecturi, care îmbrățișează firesc și recreearea istoriei științelor, a literaturii și artei românești. Altfel sînt înțelese astăzi în cadrul european contribuția și personalitatea lui Mircea cel Mare, astfel participarea românească la progresul științelor în lume, astfel contribuția lui N. Paulescu și St. Odobleja, astfel valoarea lui Eminescu, Caragiale, Iorga, Călinescu, Andreescu, Brăncuși, Paciurea și alții alții.

O cultură este un tot, iar creația nu se naște din golici. Acest lucru l-a exprimat strălucit

Eminescu care, scriînd *Epigonii*, explica astfel de unde-i vine poezia, tuturor celor care-l consideră operă un munte izbucnit în cîmpie, o formă de relief izolată.

Valorile nu sînt condiționate de timp. Orîndu-și apărut, oricum au fost tratate, trebuie să-și ocupe astăzi locul meritat. O cultură este, ca și o literatură, un tot și nu este viabilă dacă-și uită fărîmurile diverse. Ultimele decenii ne-au întors cu fața către valorile românești, către posibilitatea noastră de a participa conștient la concertul universal prin ele, respingînd teza unei celule românești inapte de mare creație. A receptivă și promovă aceste valori înseamnă a crea un tonus stenic celor care astăzi muncesc și creează în România de azi.

Vladimir Șerban și Ion Bițan: Vizită de lucru

A învăța să-ți recunoști orașul

Fiecare deplasare înseamnă cunoașterea unor noi locuri, a unor noi localități pe care le iei așa cum sînt, ca un dat, ca ceva de la sine înțeles. Cător grăbii, nu ai timp să remarcă înnoirea, nu te oprești decît rareori, admirativ, în fața vreunui element urbanistic. Altfelva este însă cînd e vorba de locul natal, de locul unde ai crescut, locul de unde ai plecat ca să te întorci mereu, cu dragoste. Locul meu natal este Buzău. Locuim pe strada principală. Cam prin 1969, casa în care locuim, unul dintre cele câteva imobile cu grai în zonă, a urcat de la numărul 17 la numărul 154. Presimțeam în creșterea numărului schimbarea care avea să vină. Nu știu. Cîne cunoste Buzăul de mai demult să fie bulevard, să fie blocuri cu apartamente confortabile, să fie mai multe spații de cultură, mai multe spații comerciale, să fie terenuri sportive, să fie, să fie... Mă gîndeam, optimist credeam eu, la următoarele câteva decenii.

Cine cunoste Buzăul de mai demult știe că în spatele Palatului Comunal se aflau câteva case cu aspect prăfuit, o fabricuță de piine, o zahana, o sifonerie. O zestre „istorică” asemenea, bănuiesc, multor altor localități. Un trecut ce s-a prelungit o vreme în reminiscențele care vară, vă amintim? Intre 12 și 14 iunie deveneau centrul de atracție al tuturor buzoienilor: se organiza Drăgaica. Știam, și mare mi-a fost surpriza cînd pe aceleși locuri n-am mai zărit sifonaria, fabricuța de piine, zahana, ci un cartier de locuințe. În scurt timp și cartierul Micro 3, din spatele Episcopiei, aceeași zonă, a fost gata. Cu tot ce-i trebuie unui cartier. Fiindcă mă aflu în zonă, vă mai aduc aminte de cinematograful „Ilie Pîntilie”, la subsolul căruia se afla o hală de peste. Împreună cu „Cuza Vodă” — o străduță care și acum își păstrează farmecul aparte —, cu zona comercială deja amintită, cu zona din spatele magazinului „Dacia” — o construcție nouă — a devenit un foarte frumos cartier, cochet, elegant, cu o arhitectură care îmbină armonios modernul cu tradiția.

Dar și Școala generală numărul 5, unde am învățat cîteva clase — în aceeași zonă urbană centrală — nu mai are mărteia pe care o avea cînd imi era țintă și punct de referință sentimental. În jurul ei sînt blocuri, este un cinematograful modern, este magazinul universal deja amintit, „Dacia”, este complexul „Pietrosesele” — hotel, restaurant, cofetărie, bar... Dar bu-

levardul „N. Bălcescu”, dar zona Crîng, dar bulevardul Gării, dar Dobrogeanu Ghiera, dar Broșteni, dar...

Tot mai des, cînd mă întorc acasă, la intervale nu prea mari, am nevoie de ghid ca să-mi redescopăr orașul. De mult mi-a dispărut orgoliul de a spune că știu toți locuitorii orașului, că-mi cunosc orașul. Locuitorii, sigur că exageram, nu-i cunosc pe toți, dar nici ca acum cînd populația a crescut foarte mult datorită zonelor industriale create. Orașul? Îl cunosc-team. Acum? De fapt nu-mi mai recunosc propria stradă.

La intrarea dinspre Ploiești, la bariera Ploiești, cu alte cuvinte, a trebuit să-mi caut puncte de reper: le-am găsit în podul maiestuos peste calea ferată și-ntr-o tutungerie din colț, în fața mea se răsfață un bulevard cu câteva benzi de circulație, străjuit de blocuri cu opt și zece etaje, spații comerciale la parter. A fost destul de simplu să-mi închipui acum demolarea și construcția. Am înaintat și la intersecția cu strada Patria am ocolit la stînga: și pe „Kot Mărx” alte surprize la fel de plăcute. Revin pe strada Unirii. Intre strada Patria și Piața Centrală încă mai găsesc urme ale copilăriei și adolescenței mele.

Încă n-am trecut 20 de ani de cînd visam și Buzău este altul: mai frumos, mai salubru. O realitate a înlocuit o alta, farmecul desuet al celebrilor covrigi de Buzău a fost înlocuit de prestigiu unor produse industriale de vîrf, miile prăvălii care au fost transformate, au fost înlocuite de unități economice de rang republican, spații cu destinații nebanuite acum 20 de ani au apărut, bucurîndu-mă și uimindu-mă în același timp: Casa științei și tehnicii pentru tineret, Parcul tineretului, Sala polivalentă etc. Și dorințele mele abia exprimate atunci în gîndul de adolescent s-au împlinit: au (avem) buzoienii și Paltinor, și Stadion, mai multe cinematografe, Casa de cultură a sindicatelor, un spațiu nou pentru Biblioteca județeană, multe școli generale și licee, un spital nou, policlinici etc. Nu știu dacă toate acestea sînt istorie, dar ele aparțin unui timp istoric. Al unui prezent continuu regășibil aici, la Buzău, precum și oriunde în țară.

Păstrez în minte imaginea străzii copilăriei și adolescenței, imaginea orașului de acum 20 de ani, pentru a face comparații. Și am motive de bucurie, de satisfacție.

Mioara Vergu

Partidul

Partidul — înțelepciunea țării
Stegarul temerar ce ne îndrumă pașii —
Lumină pură a hotarelor — Partidul
Cînd noi în toate sîntem și sîntem urmașii.
Gînd înveșmîntat în vis și faptă
Statornic — de vatră prețuire
Partidul e măsura vieții dreaptă
Far luminos spre izbîndire.
Partidul veghe este — gînd neastovit
Fîntina vieții limpezită — viitorul
Izvor de ncredere în nesfîrșit
Partidul este Patria — Poporul.

Ioan N. Dumitrescu

Într-o floare

Intr-o oameni
Și patrie
Există o interferență
De simțuri,
Ceva care face
Timpul să fie l...
Ceva matern,
Un spirit de sacrificiu;
O iubire!
Cînd Patria își rostește un fiu,
Fiul acesta
Se numește Marele Erou;

II

Patria se află
În simțămîntele și în cugetul
Și în înțelepciunea Dumneavoastră
Tovarăș Nicolae Ceaușescu,
Că o viață fără de margini!
Că o iubire fără de margini!
Nemuritoare istorie românească
Ce-și înalță cetatea
Pînă la fiecare bătaie de inimă

III

Cu mîndrie,
Îmi cînt Patria
Și Omul ce luminează
În timolele ei l...
Întelept, dirz, hotărît —
Astăzi, la sîrbătoreala
Zilei de naștere,
Mi-adun din inimă
Cele mai frumoase cuvinte —
Într-o floare mereu înflorind.

Nicolae Sinești

Acest imn

Patria o păcii, măreață
cu vele de aur pe-ntînderi,
bolți de stete pe ape și bolți
de lumină în necuprînderi

Țară de dreptelor cumpene,
iubire-nălată-n ecou,
Acest imn care se cuvîne din inimă
Cîtorului, marelui erou.

Mihai Culman

Cîtor de țară

ianuarie
și ninge simplu
pășările cîntă
iubirea de om și de oameni
sărbătorind pe cîtorul de țară
și ninge călduros peste vetrele de piine
Milioane și milioane de muguri
pe aceeași creangă-nflorind.

Ion Machidon

Cuvînt-lumină

Cuvînt-Lumină dăruit Oamenilor
de pe Planeta Albastră — izbîndă
A ochiului demnității — spațiu frumos locuit;

Cuvînt-Trandafir în toate cîmpurile Speranței,
unde se numără aproape — depărtarea
lucurilor

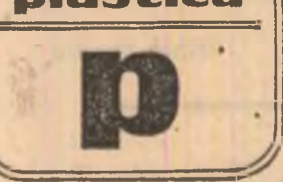
În deplină unitate cu pridvoarele țării;

Cuvînt — Visare, cum suie el printre altele
Dragoste fierbinte, de o viață,

A celui mai Ales dintre Bărbații neamului
Nicolae Ceaușescu — Venire la Vedere
A cuvîntului Pace în slăvile zidirii...

George Corobea

plastică

Arta în cetate

Prezența artistului în eveniment conferă forță acțiunii creator și indică tensiunea implicării sale în viața cetății. Multe epoci creatoare și-au peticuit destinul și personalitatea în istoria civilizației prin eminente, sub raportul exprimării artistice, exercitare a calităților de marior. Cronica vie a lumilor și înfăptuirilor care au fost răzbatut pînă la noi prin această marel sporită în talmăcire ofrandă a artelor vizuale. Ne vorbesc atât de nuanțat despre viața și gîndurile oamenilor, despre muncă și bucuriile lor, despre idealurile și disputele ce l-au călăuzit prin lume, despre cum au construit și cum și-au întemeiat așezările, incit fără aceste mărturii astăzi am fi fost mai nepunătorii în deslușirea labirintului istoric.

„Mărturia” artistului a devenit un act conștient, exprimat în modalități pozitive, dar afirmînd cu limpezime o poliție, o situație în contextul istoric, politic și moral al timpului care a generat-o. Această realitate, care a îmbogățit însuși idealul personalității umane, oferindu-i oglinda conștiinței de sine și a unei demnități sociale exemplare, a determinat apariția operelor artistice de altitudine. Demers prin care artistul și-a asumat rolul formativ, modelator în realizarea idealului uman și social propus de noua societate.

În conturarea unui asemenea ideal umanist, complex și viabil, artele și-au

alcătuituri gigantesti, în forme exterioare impresionînd neapărat prin proporții fizice, cit prin reprezentări de o rafinată, dar nu mai puțin elocventă, expresivitate. Am putea vorbi, în acest sens, de un monumentalism al semni-ficațiilor convertit în formă artistică. Așa se cuvînt înțelese multimea și amplasarea de senzori ale compozițiilor alegorice pe care artiștii le-au dedicat celor mai marcante momente ale acestei epoci și, desigur, personalităților de excepție care le-au etalonat în istorie și în conștiința neamului.

În arta de for, asistăm la o înflorire fără precedent a genurilor către care mării înaintași ai artelor noastre plastice au năzuit din tinerețe. În ultimele două decenii, lucrări de largă respirație, de la ecvestre la mari compoziții parietale mozaiate, impodobesc aproape toate orășele țării. Într-o geografie urbanistică viguroasă metamorfozată, arta românească contemporană își afirmă complexitudinile virtuțelor expresive și stilistice, profilul original unanim recunoscut. Rememorările ar putea sugera, chiar și în datele cele mai sumare, o asemenea itinerar, monumental și expresiv, al artelor române — de la efigia prometeică a „Energeticianului” de la Vidraru, la fîntînele și obeliscurile lui Lucaei ce înobilizează aporele cîtorva orase ale țării.

Iată două câteva sugestii rare redau, fie și numai într-o lapidară evaluare, ora benefică și atît de rodnică pe care o trăiește astăzi, într-o temeinică afirmare a civismului său, pantheonul artelor plastice românești. În perimetrul de existență al spiritului și creativității noastre artistice, crîna amplasarea deșchiderilor revoluționare ale epocii contemporane l-au oferit sansa unor împliniri perene și unice.

Corneliu Antim

muzică

Valori contemporane

Creația muzicală românească a contemporaneității cunoaște o deosebită varietate stilistică, purtînd înseminele unei vivacități de gîndire care atrage cu deosebire atenția asupra unor concepții originale, asupra unor viziuni estetice susținîndu-se organic, asupra unui mod de a privi actul creator muzical purtînd atribuțele maximei responsabilități, ale unei necontenite căutări de sine atunci cînd compoziții se găsesc „singuri”, în fața genurilor cu portative. Principalele tendințe ale artei noastre compuniste se revindică de la impresionismul moștenit enescian, de la inovativitate, prețuirea creatoro, rezolvările originale, interpretările inedite ale datului folcloric, toate acestea fiind calități care împun în eternitate memoria unuia dintre cei mai mari „clasiici” ai secolului XX.

Nu trebuie uitat însă faptul că, înainte de a fi un artist al condeului, al baghetei dirijorale și al arcusului violii, George Enescu a fost un cetățean profund implicat în zbuciumul vremii sale. Mărturiile cu privire la etica sa creatoro, la responsabilitatea pe care singur și-o asuma în fața unor grave probleme de conștiință sînt numeroase, toate concordînd în sublinierea apăsătoare a faptului că „Orfelul moldăv” își considera arta sa ca fiind pă-

trunsă de umanism, ca venind în întâmpinarea năzuințelor maselor largi de ascultători, ca fiind mesager al unui mod românesc de roștie creatoro, avîndu-și ca temelii ideile de pace, de dreptate, de libertate, de luptă pentru un viitor luminos și demn.

Am insistat asupra acestor complexe „motivații” ale creației enesciene deoarece ele se regăsesc în paginile contemporaneității muzicale ca motivație, ca pretext creator, ca mesaj programatic.

Există astfel lucrări dedicate Păcii — cum ar fi Simfonia a XV-a de Wilhelm Berger — lucrări dedicate aniversărilor unor momente cruciale din existența Partidului Comunist Român — cantate „Izbinda împlinirii” de Doru Popovici, „Memoria timpului” de Vasile Herman, „Spre comunism” de Tiberiu Falyol — alte lucrări dedicate idealurilor de înțelegere și fraternitate între popoare — oratoriul „Ficări de sine” de Dumitru Capolănu, cantata „Pro humanitate” de Alexandru Pașcanu, piesa simfonică „Ofrandă păcii” de Cornelia Tăutu. Acestea li se alătură pagini de ample proporții, surprinzînd momente de referință din istoria de luptă pentru libertate națională și dreptate socială a poporului nostru, din vremuri de demult sau a-

propriate; amintim aici, dintr-un larg evantai de creații, oratoriul-frescă „Mircea cel Mare” de Sorin Vălcuș, operele „Interogatoriul din zori” și „Captea cea mai lungă” de Doru Popovici, simfonia „Opus dacicum” de Stefan Niculescu. Creația tinerii generații de compozitori nu se îndepărtează de reperele ideatice expuse. Astfel, piese cum ar fi Simfonia a II-a de Uliup Viad, dedicată Anului Internațional al Tineretului, piesa simfonică „Pămîntul trebuie să trăiască” de Maia Ciobanu, cantata „Izvoare 2050” de Serban Nichifor și multe altele sînt lucrări care trădează deopotrivă meșteșug artistic și înalte responsabilități morale.

Insistăm, cu acest prilej, asupra uneia dintre recențele creații de amplasare, opera „Tinerete eroică”, de Cătălin Ursu. Inspirată din lupta revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, dus în anii grei ai lăzării, din evenimentele care au precedat, culminînd apoi cu procesul de la Brasov, instituindu-se în aspră demascare a războiului societății capitaliste — proces unde înfruntă revoluționar Nicolae Ceaușescu devine, din acuzat, acuzator al nedreptăților sociale, trăgînd un semnal de alarmă împotriva vertiginosului ascensiuni a fascismului — această valoroasă creație îmbină datele unui limbaj muzical armonios, accesibil, puternic inspirat din folclor, cu organizarea libretului astfel incit culmină într-o dramă, clipele hotărîtoare ale procesului să iasă pe deplin în evidență, captînd interesul la audiență și inducînd, în public, momente de hotărîtă rezonanță morală și politică.

Viorel Crețu

UN OM AL PĂCII, EROUL AL PĂCII

Virtuțile fundamentale ce definesc politica externă a României — realismul, clarviziunea, consecvența, spiritul umanist — conferă țării noastre un loc de cinste în conștiința generală a umanității. În cabinetele de lucru ale factorilor de cea mai înaltă răspundere ai statelor, în cancelariile diplomatice, în redacțiile ziarelor, în cercurile universitare, în rândurile oamenilor obișnuiți de pretutindeni, demersul românesc în viața internațională este așteptat cu interes, urmărit cu atenție și înconjurat cu respect. Lumea dorește, este interesată să cunoască poziția României într-o problemă sau alta, privind un eveniment sau altul, din cile consecvenței actualității pe glob și mi s-a întâmplat nu o dată, ca ziarist, la sediul O.N.U. sau în incintele de desfășurare a altor reuniuni și conferințe internaționale, să văd cum oameni politici, diplomați, corespondenți de presă din diverse state se apropiau de pupitrele pe care se afla inscripția cu numele țării noastre pentru a afla din sursă directă punctul de vedere românesc, aprecierea românească, privind un fapt abia întâmplat în viața politică a lumii. Ziarele și celelalte mijloace de informare din diferite țări relatează pe larg despre acțiunile de politică externă ale României, despre ideile, inițiativele, propunerile lansate de țara noastră în cadrul dialogului internațional. Există o bogată literatură politică despre țara noastră și despre rolul ei activ în dezbaterile marilor probleme ale lumii.

Sintetic vorbind, imaginea României este azi mai pregnantă, mai vie, mai reliefată ca oricând pe retina sensibilă a umanității. Datorăm această poziție, de o altitudine fără egal în trecut, a țării în conștiința lumii, personalității proeminente a președintelui Nicolae Ceaușescu, gândului său înțelept și

acțiunii sale cetezătoare. De peste două decenii, de la inaugurarea noii epoci în istoria țării de către Congresul al IX-lea al partidului, marele bărbat politic ales în fruntea destinelor patriei desfășoară o activitate impresionantă ca densitate, diversitate și amploare și în ce privește asigurarea cadrului internațional optim pentru afirmarea plenară a geniului creator al poporului român în grandioasa operă de edificare a noii societăți. Politică externă a României socialiste înțelept elaborată, strălucit materializată de secretarul general al partidului, președintele Republicii, răspunde la două comandamente fundamentale: ea slujește intereselor vitale ale națiunii române și în același timp este în consonanță cu aspirațiile comune tuturor popoarelor, însetate de a trăi într-o lume a păcii, înțelegerii, colaborării și progresului general, o lume fără arme și fără războaie.

O politică bună și dreaptă pentru o lume bună și dreaptă — astfel poate fi definită sintetic ampla activitate desfășurată astăzi de România în sfera vieții și relațiilor internaționale. Este meritul istoric inestimabil al președintelui Nicolae Ceaușescu de a fi înzestrat gândirea politică românească cu o concepție de largă deschidere asupra vieții internaționale, întemeiată pe analiza realistă, lucidă a proceselor, fenomenelor și evoluțiilor din lume și de a fi pus în operă o strategie de acțiune de mare audiență și eficacitate în cele mai diverse cimpuri ale eșichierului mondial.

Anul abia încheiat a fost proclamat, printr-o hotărâre unanim adoptată la O.N.U. de statele lumii, drept An Internațional al Păcii. Dobânda astfel o nouă confirmare adevărului că pacea reprezintă bunul suprem al omenirii și cauza pentru afirmarea căreia nimic nu trebuie precupețit. Cu profund

realism și cu pătrunzătoare clarviziune președintele Nicolae Ceaușescu sublinia că mai important decât orice acțiuni concrete ar urma să fie întreprinse — și orice acțiune ar fi salutară în cel mai înalt grad — acest An trebuia să înregistreze un nou mod de abordare a problemelor păcii. Un mod de abordare care să asigure, înainte de toate, concordanța între declarații și acțiuni concrete. Printr-un act cu valoare de exemplu, România socialistă a dovedit din nou acoperirea deplină în aurul faptelor, a principiilor care-i călăuzesc întreaga politică. Referendumul prin care poporul român s-a pronunțat într-un singur glas pentru pace și dezarmare și a afirmat sprijinul său unanim față de inițiativa președintelui țării privind reducerea cu 5 la sută a efectivelor, armamentelor și cheltuielilor militare învederează o dată mai mult, marile virtuți ale politicii externe românești, adevizuna deplină a țării față de nobilele inițiative de pace ale președintelui Nicolae Ceaușescu, voința ardentă a națiunii socialiste române de a trăi într-o lume a păcii și înțelegerii.

Prin tot ceea ce întreprinde în cuprinsul hotărârilor sale pentru edificarea, prin eforturi eroice, a societății noi, în tot ceea ce întreprinde în viața internațională, pentru triumful idealurilor nobile ale omenirii, România este cunoscută și pretuită în lume ca **Tară a Păcii**. La conducerea destinelor sale, călăuzindu-i singur, clarvăzător și înțelept drumul spre orizonturi noi de civilizație și progres într-o lume pe care o dorim mereu mai pasnică și mai sigură, se află președintele Nicolae Ceaușescu, **Eroul României, Eroul Păcii**.

Corneliu Vlad

Tablou de Al. Torella - Italia

OMAGIU ROMÂNIEI, PREȘEDINTELUI SĂU

ZHANG ZHIXIANG
CHINA

Cu fruntea pururi sus

Vorbește la tribună o inimă de jar,
ecoul ei pătrunde în zări fără hotar,
în alte milioane de inimi și răsună
bătăia lor solemnă în ritmul unitar.

Înalte idealuri sint scrise pe-un drapel.
Voința națiunii e de-a mplini sub el
o viață mai bogată, mai dreaptă și mai bună
și-n veci înflăcărată de un magnific țel.

Să-și dăruiească obștea belsugul tuturor!
Și orice om să fie al obștii slujitor!
O, glasul vremii care olăță azi ne-adună
și-mine să răsunec pe culmi triumfător!

Te-avintă, Românie, pe-un drum fără apus!
Tu știi să-nalțuri greul. În cale piedici nu-s.
Cu seceptul bărbăției te-arași și în furtună,
cu pieptul înainte, cu fruntea pururi sus!

ARMANDO MILONIS
ITALIA

Cintec peste secole

Tu, care duci nestina de furtună
a adevărului peren făclie,
în patria-mi eternă și străbună
îngăduie-mi această poezie,
în care cînt obirșia comună
a Romei și-a românei seminție!

Tu, care ții în mina ta destinul
unui popor pe-o glorioasă cale,
prin versul meu primește cristalinul
omagiu ce-l închin Luceafărului tale
de-a înălța cetezător seninul
pe bolta unei păci universale!

Iar cînd va fi să-și arculască Timpul
durată peste vremuri viitoare
va fi și-atunci să dăinuiească nimbul
sublim al Operei strălucitoare
semnată: Ceaușescu! Și-al tău nume
trăi-va-n veci, cit lumea va fi lume!

AHMET BANJA FANSA
SIRIA

Un nume: Ceaușescu

Un nume: Ceaușescu — rostit de-o-ntrăgă
țară
și-ntruchipînd ce-i bun și-nălțător
în inima-i fierbinte, un încercat popor
care credință-i jură și crede-n primăvară!

Un nume — ca o navă care desplacă valuri
și spre un țăr-m de aur, departe duce-n larg
destinul națiunii, sub glorioș catarg,
cu ale ei nestine, mărețe idealuri!

Un nume: ca săgeata care pornește-n zare
ea o lumină-a păcii, în zbor spre viitor
și-ntrinsul țara-i vede pe-al ei conducător
iar el e cheazăia izbînzii viitoare!

HUSSEIN IASSER
KUWEIT

A lumii cea mai vie conștiință

Cu-neredere spre viitor privește
că-mi este dată fericirea mie
în Era Ceaușescu să trăiesc
Pe-a României generoasă gîle.

Și tot ce văd, ce cuget și învăț,
cu sufletul și gîndul meu consună,
iar eu, cu-acest tezaur fără preț
va fi să plec în țara mea străbună,

acolo unde, ca-ntr-un vis frumos,
necontenit îmi vol aduce-aminte
de un popor afit de omenos
e-o inimă afită de fierbinte,

care-i condus spre marile-mpiniri
de un bărbat cu magică voință,
ce-nscamnă-n ochii-ntreregii omeniri
a lumii cea mai vie conștiință.

UNGENDA N'SELE
ZAIR

**Un cîntec zairez
pentru România**

Sub românescul soare bucuria
și-o naltă azi, cu inima fierbinte,
studentii africani din România
slăvind pe-al României președinte,

Oștean al revoluției române,
apărător al păcii-ntrre popoare
și arhitectul zlelor de miine
de pace, de-nfrățire și de soare!

În el noi acclamăm conducătorul
ce viața de-a lui patrie și-o leagă
și-n fapte e urmal de-ntrre poporul
și-i prețuit de omenirea-ntrreagă.

Cînd soarele din chipul României
se-arată azi privirii africane,
noi îl slăvim pe-acest al omeniei
popor viteaz, și-al muncii suverane.

Și îl slăvim pe-acei care conduce
spre glorie, cu seceptul demnității,
și-al cărui gînd cetezător strălucce
spre fala țării și-a umanității.

O vie năzuință ne adună
și strigătu-i năvalnic să irumpă:
— Trăiască Maica Africă Străbună!
— Trăiască România, țară scumpă!

Pătrunși de româneasca-nflăcărare,
dînd glas iubirii calde și profunde,
sub flamura-nfrățirii-ntrre popoare
oricînd, chemării ei îi vom răspunde!

Destinul ne-mpletește-olaltă firul,
același drum ni-i luminat de-o rază.
— Trăiască-n pacea vremilor Zairul
și-a României patrie vitează!

Iar în Carpați, pe crestele-i bătrîne,
să-și urce tot mai sus, spre zări, făclia.
Oșteanul revoluției române
și-al comuniștilor din România!

**O, plai frumos cu oameni
înțelepți**

— Neasemuită de frumoasă-mi ești,
o, Românie, ca un scump tezaur.
La vatra-ți caldă tu ne omeniești
iar inima, ca pe-un potir de aur,

ne-o-n-tînzii, să bem lumina însetați,
noi, tinerii din lume, de departe,
cîți am venit la tine, în Carpați,
să slovenim a-nțelepciunii carte!

O, toate ale gîndului comori,
tu, darnică, ni te așterni în cale
ca miine să plecăm nerăbdători
îmboğățiți de darurile tale,

să fim și noi părtașii pe pămînt
zidirii noi, cu inima fierbinte,
sub palmierul libertății, sfînt,
sub soarele neatinării sfînte!

Îți mulțumim că viața ne-o îndreptă
spre-al păcii țel, ce-n viitor strălucce!
O, plai frumos cu oameni înțelepți,
mărire celui care te conduce!

În românește de
Raluca Tulbure
și Victor Tulbure

„Am spus de multe ori și aș dori să subliniez,
încă o dată, cu satisfacție: atribuirea Medaliei
de aur a păcii «Fr. Joliot-Curie» președintelui
Nicolae Ceaușescu, reprezintă o nouă recu-
noaștere a marelui rol pe care România socia-
listă îl îndeplinește în cadrul luptei pentru pace,
pentru dezarmare, pentru independență națio-
nală, pentru dreptate, pentru progres social.
Este, în același timp, o strălucită recunoaștere
pe plan internațional a rolului personal remar-
cabil al președintelui Nicolae Ceaușescu în pro-
moveria acestor mari cauze ale omenirii. Fă-
cînd o trecere în revistă a marilor probleme
care confruntă astăzi lumea, putem afirma ca
România exercită un rol deosebit de pozitiv în
realizarea înțelegerii și concilierii între state.
Iată de ce, atribuirea acestei medalii de aur
președintelui Nicolae Ceaușescu trebuie privită
ca un act ce emană de la popoarele lumii, din
partea tuturor popoarelor lumii, în semn de
înalță apreciere a politicii de pace a Româ-
niei, a președintelui Nicolae Ceaușescu.”

ROMESH CHANDRA
președintele Consiliului Mondial al Păcii

„Am manifestat întotdeauna un mare respect
față de inițiativele pe care România,
președintele Nicolae Ceaușescu le-au promovat
în promovarea în sfera dezarmării. Ca și alte
țări, îndeosebi țări nealiniate, România a lansat
și susținut inițiative deosebit de constructive în
domeniul creării unei lumi fără arme și fără
războaie. Sint convins că aceste inițiative ale
României, larg apreciate, se vor afirma tot mai
mult în viața internațională.”

SEAN MCBRIDE
laureat al Premiului Nobel pentru Pace

„Premiul «Telamone» pentru pace se acordă
președintelui Nicolae Ceaușescu — am de stat,
politician clarvăzător — care a contribuit, prin
activitatea sa înțeleaptă și permanentă la pro-
moveria de către România a unor importante
inițiative de pace și pentru întărirea cooperării
și solidarității între popoare.”

**Din motivarea juriului care a atribuit premiul
„Telamone”, Agrigento (Italia)**

„Ca un comunist iugoslav, ca un cetățean al
unei țări ce duce o politică de nealinieră, pot
spune că noi sintem pe deplin de acord cu
idealurile nobile pe care le-a înfățișat în Ra-
portul la cel de-al XIII-lea Congres al Partidului
Comunist Român, tovarășul Nicolae
Ceaușescu, privind necesitatea ca toate forțele
democratice ale lumii, toate țările, toate po-
porele să se unească în lupta pentru pace,
pentru colaborare internațională, bazată pe
egalitate în drepturi. Acest punct de vedere al
tovarășului Nicolae Ceaușescu îl înțelegem pe
deplin, noi înșine, în politica noastră, con-
ducîndu-ne după astfel de orientări.”

DOBRIVOJE VIDICI
membru al Prezidiului C.C.
al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia

„Atunci cînd Marele Consiliu al Institutului de
Relații Diplomatice a hotărît să vă decerneze
Diploma de onoare a Institutului, voința noastră
era de a marca într-o manieră semnificativă
aniversarea zilei dumnezeoastră de naș-
tere. Diploma de onoare — pe care oți bine-
voit s-o acceptați — este simbolul unui omagiu
real și al unei mărturii sincere de recunoaș-
tere a meritului și devotamentului dumnezeo-
stru față de cauza păcii în lume. Această luptă
pentru pace o concepți — domnule președinte
— ca pe un element strîns legat de lupta care
înglobează respectul identității naționale, pro-
gresul social și dezvoltarea economică. Meri-
tele dumnezeoastră personale și exemplul dat
de țara dumnezeoastră au depășit cu mult fran-
tiera națională, continentală sau ideologică.
Care om de bună credință ar putea rămîne in-
sensibil în fața voinței dumnezeoastră de a
contribui la edificarea unei lumi a păcii, dreptă-
ții și libertății?”

EMILE VAN HUYNENEG
președintele Institutului de Relații Diplomatice
din Bruxelles

„Îl admir și îl pretuiesc pe președintele Româ-
niei pentru că domnia sa crede cu convingere
în vocea rațiunii, înțelegerii, moderăției și to-
leranței. Toate aceste trăsături își găsesc expresia
în consecvența cu care acționează pentru fău-
rirea unei lumi pasnice, în condamnarea cura-
joasă a oricărui act de agresiune, în refuzul
ferm de a accepta impunerea cu forța arme-
lor a unui regim politic. Puține persoane conș-
cra mai mult timp, energie și gînduri pentru a
face ca lumea să fie un loc mai bun de trăit
pentru noi toți, indiferent de rasă, religie, ideo-
logie sau sistem social. Aceasta se datorează
unui bărbat care este astăzi larg apreciat în
lume ca un lider de anvergură mondială și un
filozof de statură internațională — Nicolae
Ceaușescu.”

ROBERT GOVENDER
publicist britanic

„Cunoscînd înalta clarviziune a președintelui
Nicolae Ceaușescu, devotamentul său pentru
popor, marea sa dragoste pentru România, sint
convins că țara dumnezeoastră — sub con-
ducerea sa înțeleaptă — va reuși în eforturile sale.
E în natura lucrurilor, pentru o țară cu un stră-
lucit lider ca președintele Nicolae Ceaușescu.
Am constatat cu deosebită satisfacție că do-
rința sa cea mai mare este asigurarea păcii în
lume, inițiativele sale, politica sa consecventă
în acest sens fiind de căutare a soluțiilor pen-
tru înfăptuirea păcii mondiale. E o atitudine
care se reflectă la toate nivelele, fiind împă-
rțită cu ardore de către toți cei cu care am
avut ocazia să stau de vorbă.”

DAISAKU IKEDA
președintele organizației „Soka Gakkai”
Japonia

Luceafărul
Revistă editată de
UNIUNEA SCRITORILOR
din REPUBLICA SOCIALISTA
ROMANIA

Redactor-șef:
Nicolae Dan Frunțelată,
Mihai Ungheanu (redactor șef
adjunct), A. I. Zăinescu
(secretar responsabil de redacție)

REDACȚIA: București, Piața Științei nr. 1, tel. 17 32 09
ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 74 95
Tiparul executat la:
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘTIINȚII